

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 191

Een avontuur in Holland

12½ Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

EEN AVONTUUR IN HOLLAND.

HOOFDSTUK I.

Een transactie met de Hollandsche regering.

In een der kabinetten van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken te Londen, in Downingstreet gelegen, bevonden zich in den middag van den 4den Juni eenige heeren, die blijkbaar in een zeer belangwekkend gesprek gewikkeld waren.

Het waren de Minister van Buitenlandsche Zaken, Lord Edward Grey, de Lord der Admiraliteit, Winston Churchill, de Nederlandsche gezant te Londen, Jonkheer De Marees van Swinderen, de directeur van de Engelsche Bank, eenige hooggeplaatste zeeofficieren, de Nederlandsche Marine-attaché in Engeland en twee hooggeplaatste officieren van de Nederlandsche vloot.

De heeren hadden allen plaats genomen aan een zeer groote, prachtig gebeeldhouwde tafel, die tamelijk dicht bij een der groote ramen was geschoven en die beladen was met een aantal documenten en registers.

Tevens bevonden zich in het midden van het tafelblad een aantal keurig bewerkte plannen van schepen en ten slotte een model van een duikboot.

De deur scheen gesloten te zijn, want telkens als er op getikt werd sprong Edward Grey in hoogst eigen persoon van zijn stoel en liep naar de deur om den sleutel om te draaien en te vragen wat men verlangde.

Dit was niet zoo verwonderlijk als het lijkt, want op datzelfde oogenblik had er in het Lagerhuis een vrij belangrijk debat over de Iersche quaestie plaats, waarbij de aanwezigheid van alle ministers ieder oogenblik van het grootste gewicht kon zijn.

De minister wisselde dan telkens eenige fluisterende woorden met dengeen die had aangeklopt en sloot dan

Raffles No. 191.

weder zorgvuldig de deur, zoodra deze vertrokken was. Blijkbaar werd er in deze zaal iets behandeld, wat voorloopig geheim moest blijven.

Van tijd tot tijd nam een der heeren een telefoon-toestel ter hand en scheen dan eenige vragen te stellen aan iemand anders, aan het andere einde van de lijn.

Dan begonnen de beraadslagingen telkens weder opnieuw.

Nu en dan klonk het hooge geluid van Winston Churchill, die zich blijkbaar van de onderhandelingen niet veel aantrok en aan het eene uiteinde van de tafel in een levendig gesprek was verdiept met een der Nederlandsche zeeofficieren.

Ongeveer ter zelfder tijd meldde zich een beambte van de Gemeente Electriciteitswerken van de City bij den portier van het Ministerie aan.

Hij droeg een groote tasch met werktuigen en had een groote rol telefoondraad bij wijze van bandelier om den schouder geslagen.

— Wat is er? vroeg de portier, zoodra de man zijn loge genaderd was.

— Ik ben door het hoofdkantoor gestuurd om de toestellen na te zien! antwoordde de man.

— Gij zijt wel wat vroeg deze maal! bromde de portier. Mag ik je legitimatiekaart zien?

De beambte stak de hand in zijn werkblouse en haalde er een beduimelde en blijkbaar menigmaal gebruikte legitimatiekaart uit.

De portier klemde een lorgnet op zijn neus en bekeek de kaart van alle kanten.

— Het is goed! zeide hij. Moet je iemand mee hebben?

De beambte lachte.

— Waarvoor zou dat noodig zijn? vroeg hij. Ik heb

hier vroeger al eenige malen gewerkt, maar toen heb ik u nooit gezien!

— Dat kan wel, want ik ben hier pas een jaar in dienst! hernam de portier.

— Zijn alle kamers geopend? vroeg de beambte.

— Natuurlijk niet! Je moet overal aankloppen en als je engens geen gehoor krijgt, kun je verzekerd zijn, dat de deur op slot is. Voor die kamers zou je dus terug moeten komen.

— Nu, dan zal ik maar eens gaan! hernam de werkmán. Is uw eigen toestel nog in orde?

— Het ruischt een beetje! antwoordde de portier.

— Dan zullen we daar maar eens mede beginnen!

De beambte trad de portiersloge binnen, onderzocht het telefoontoestel en had binnen enkele minuten de fout gevonden en hersteld.

Hij pakte zijn gereedschappen weder in, tikte aan zijn uniformpet, verliet het vertrek en begon de trap naar de eerste verdieping op te stijgen.

Toen liep hij langzaam de breede gang in, waaraan de grootste zalen en kabinetten van het Ministerie gelegen waren.

Het was op dit oogenblik lunchtijd en de meeste schrijvers en klerken hadden het gebouw verlaten.

Plotseling bleef de beambte stilstaan.

Door een der deuren hoorde hij den klank van verschillende stemmen tamelijk luid door elkaar.

Het was echter onmogelijk te verstaan wat er gesproken werd.

De beambte wierp een snellen blik om zich heen.

De gang was geheel verlaten.

Toen trad hij op de deur toe, zette de tasch neer en bekeek nauwkeurig den post van de deur.

Hij opende de tasch, haalde er een boor uit van een zonderling maaksel, zette deze zoo dicht mogelijk tegen den post van de deur en had er in een oogwenk een rond gat van ongeveer twee centimeter in doorsnede in gedraaid, zonder dat de boor ook maar het minste geluid had gemaakt.

Daarop stak hij opnieuw de hand in de tasch en haalde er een klein voorwerp uit, waaraan een stuk koperdraad bevestigd was.

Het was een microfoon, zooals men die wel in telefoontoestellen gebruikt om het geluid te versterken.

De beambte overtuigde zich nogmaals dat hij niet bespied werd, stak toen vlug het voorwerp in het zooveen geboorde gat, waarin het bijna geheel verdween, bevestigde het uiteinde van den geïsoleerden draad aan

het eind koperdraad, ontrolde dezen snel en sloeg op een vijftal meters verder met een paar hamertikjes den draad met een kleine kram in den hoek van den vloer aan den voet van den wand vast.

Deze bewerking herhaalde hij nog enkele malen, tot hij het einde van de gang had bereikt.

Plotseling hield hij op.

Er naderde met vlugge schreden een beambte, de handen vol paperassen.

De man wierp wel even een vluchtigen blik op den beambte, op diens tasch met werktuigen en op de rol geïsoleerd draad, maar hij dacht er geen oogenblik aan, dien draad eens met den blik te volgen om te zien, waar het einde zou blijven!

Hij liep haastig voorbij en was het volgende oogenblik weder verdwenen.

De beambte zette haastig zijn arbeid voort, trok den draad om den hoek van een kleine zijgang, nam een klein telefoontoestel uit de tasch, bevestigde den draad in een van de klemmen en nam den hoorn ter hand.

Nu kwamen er nog telkens eenige personen voorbij, maar geen hunner kwam het ook maar een enkele seconde in de gedachte om dien bescheiden werkmán, die altijd zoo beleefd aan zijn pet tikte, eens wat nauwkeuriger op de vingers te zien.

Bijna een half uur luisterde de man op zijn gemak alles af wat er in het kabinet van den Minister van Buitenlandsche Zaken besproken werd.

Toen liep hij snel de gang weder in, wachtte een oogenblik tot deze geheel verlaten was, trok de microfoon uit het gat en stak hierin een zuiverronde pen, die precies in het gat paste en aan beide uiteinden beschilderd was in een kleur, die volkomen met die van den deurpost overeenstemde.

Zelfs het scherpste oog zou nu onmogelijk kunnen zien, dat hiet met opzet een gat geboord was geweest en hoogstens zou men den kleinen nauwelijks merkbaaren cirkel voor een kwast in het hout hebben gehouden.

De beambte trok den draad met een paar vlugge bewegingen weder los, rolde hem op en borg hem in zijn tasch.

Juist op dat oogenblik werd de deur van het kabinet geopend en kwamen de heeren, de meesten met een groote lederen tasch onder den arm, lachend en prattend de breede gang in loopen.

De beambte wachtte hun komst echter niet af, maar verdween vlug in de zijgang en vervolgde zijn arbeid.

Na ongeveer een uur had hij alle toestellen in het gebouw gecontroleerd.

— Is alles in orde? vroeg de portier, toen hij diens loge weder voorbij kwam.

— Alles is in de beste orde! antwoordde de bamba, terwijl er een zonderlinge glimlach om zijn dunne lippen speelde.

Hij tikte oven aan zijn pet en had het volgende oogenblik het Ministerie verlaten.

Snel liep hij de Thameskade af, stak de Mall over en sloeg ten slotte de Regenstreet in.

Even voor hij de prachtige villa van Lord William Aberdeen bereikte, een der schoonste van deze straat, sloeg hij een zeer stille dwarsstraat in, waarvan de eene zijde gevormd werd door den parkmuur van de villa terwijl de andere bijna geheel werd ingenomen door den blinden muur van een buitengewoon groot pakhuis.

De bamba stond stil voor een klein poortje in den parkmuur, overtuigde zich dat er zich in de stille zijstraat niemand bevond en opende met een snelle beweging de kleine deur.

Hij sloot deze weder zorgvuldig, liep langs een garage en een chauffeurswoning, waarop menig gezeten burger jaloersch zou worden, liep het park in zijn geheele lengte over en bereikte eindelijk een kleine achterdeur van het prachtige huis.

Hij trad binnen, liep een lange gang door, opende opnieuw een kleine deur en besteed een steile, zeer smalle trap, steeds zonder dat iemand hem gezien had.

Zoo bereikte hij de tweede verdieping van de villa.

Hij ging een prachtig gemeubelde slaapkamer binnen, wierp de tash met gereedschappen in een geheime kast en begon zich van zijn uniform te ontdoen.

Wie was deze man, die zoo gemakkelijk het huis van den grooten philanthroop scheen binnen te komen en er geheel thuis scheen te zijn?

Die man was niemand anders dan de Groote Onbekende, Lord Lister, alias John Raffles, die deze villa sedert eenige jaren onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde, zonder dat ook maar één Londenaar, ja zelfs ook maar één Engelschman er het vermoeden van had, dat zich achter het mom van den alom bekenden menschevriend, de stoutmoedige, door de politie zoo bitter gevreesde en gehate gentlemanbreker verborg.

Zoodra Raffles zich verkleed had en zijn zorgvuldig gegrimmeerd gelaat van de verflaag had ontdaan, den valschen neus had verwijderd, evenals de dikke wenkbrauwen, die zijn oogen hadden overschaduwde, verliet

hij het slaapvertrek en begaf zich naar de groote bibliotheekzaal, waarvan de vensters op het park uitzagen.

Zoodra hij de deur geopend had, sprong een jongeman van omstreeks vijf-en-twintig jaren, met een zacht blozend gelaat, uit den gemakkelijken stoel op, waarin hij had zitten lezen.

— Nu al terug, Edward? riep hij verheugd uit. Is alles naar wensch geslaagd?

— Het is zoo goed gegaan, als ik maar had durven hopen! antwoordde Raffles, terwijl er een glimlach op zijn ernstig gelaat verscheen.

— Men heeft je dus niet gesnapt?

— Gelukkig niet! Ik had mij overigens gewapend en zou wel hebben weten te ontkomen. Het is waar, dat ik dan een prachtige ontdekking zou hebben gemist!

— Je vermoedens berustten dus op waarheid?

— Ja, het was zooals ik dacht! Maar ik kende de bijzonderheden nog niet en die weet ik thans van a tot z. Je weet dat het bezoek van de hooggeplaatste Hollandsche zee-officieren in de Windsor-Club mij reeds op het denkbeeld had gebracht, dat die heeren hier niet uitsluitend voor hun plezier kwamen.

— Welnu?

— Welnu, wat ik zoeven gehoord heb, heeft die overtuiging bevestigd! Wat denk je dat ze hier komen doen?

— Ik heb er niet het flauwste denkbeeld van, Edward!

— Zij komen schepen van onze regeering koopen!

— Schepen? vroeg Charly verbaasd.

— Ja, vindt je dat zoo verbazend? Het spreekt van zelf, dat zij ons geen slagschepen komen afkopen, maar een land met een vloot als de onze, heeft altijd nog wel een aantal schepen over, die eenigszins gedemodereerd zijn, maar die voor een klein land nog uitstekend bruikbaar zijn voor kustverdediging en anderszins! Kortom, Nederland koopt van de Engelsche regeering tien duikbooten, die wij in het jaar 1905 te water hebben gelaten.

De jonge man keek zijn vriend en meester met groote oogen aan.

— Vindt je het zoo verwonderlijk? vroeg Raffles.

— Neen, dat in het geheel niet! Het komt herhaaldelijk voor dat het eene land oorlogsschepen van het andere koopt. Maar ik kan met den besten wil van de wereld niet goed inzien, wat wij daar nu eigenlijk aan hebben!

— Dat zou je toch meevallen! Die duikbooten moeten namelijk betaald worden. Ik heb de heeren nog al

hooren pingelen, maar eindelijk zijn zij het dan toch over een vrij hoog bedrag eens geworden. De tien duikbooten worden tegen een half millioen Hollandsche guldens per stuk verkocht!

— Ei? vroeg Charly Brand, ofschoon hij in de verste verte nog niet kon vermoeden, in hoeverre de Grootte Onbekende daar belang bij kon hebben.

Raffles liet een zacht lachje hooren.

— Ik lees in je blik, beste jongen, dat je aan mijn gezond verstand twijfelt! Laat ik je dan eens verder op de hoogte brengen!

— Ik luister!

— De Engelsche regeering heeft namelijk als voorwaarde gesteld, dat de koopsom in baren goud betaald zou worden!

— Waarom in 's hemelsnaam?

— Omdat zij juist voornemens is, binnenkort een groote hoeveelheid nieuwe gouden ponden te laten slaan.

— Maar zij heeft toch zelf goud genoeg? hernam Charly Brand.

— Dat is het juist! Dat heeft zij niet, want er is juist eenige maanden geleden een zeer groote hoeveelheid goud uitgevoerd!

— En vond de Nederlandsche regeering dat goed?

— In ieder geval heeft ze er in toegestemd. Het schijnt aan ons gouvernement bekend te zijn geweest, dat er juist naar Nederland door de Nederlandsche Escompto Bank te Batavia een zeer groote zending gouden staven was verzonden.

Charly zweeg.

Hij had een blik op het gelaat van zijn meester geslagen en reeds had hij daarin zelf een trek ontdekt, dien hij er ontwaarde, zoodra de Grootte Onbekende met een of ander stout plan rondliep, met een plan zóó geweldig en onbegrijpelijk stoutmoedig, dat geen ander het zelfs zou hebben durven bedenken.

Hij wist dus reeds, wat er zou komen, maar vroeg toch met zachte stem:

— En dat goud wordt zeker per boot naar Engeland gestuurd?

— Dat wordt het!

— En — wat wil jij doen?

— Ik wil al mijn best doen, dat het nooit in Engeland aankomt!

Charly stond op.

— Ik hoef natuurlijk volstrekt geen moeite te doen, je van dat onzinnige plan terug te houden?

— Misschien zou je een kans tot slagen hebben —

als het plan iets minder onzinnig was! antwoordde Raffles lakoniek.

— Weet je wel, dat het bijna onmogelijk is?

— Bijna — dus niet geheel en al! Ik geloof, dat wij met z'n beiden en de hulp van mijn braven chauffeur Henderson, heel wat kunnen doen.

Charly haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij zag volmaakt goed in, dat hij niet beter kon doen dan zich naar de wenschen van zijn meester te voegen.

Wat deze zich eenmaal voorgenomen had, dat volbracht hij ook — al zou hij er onder bezwijken.

HOOFDSTUK II.

De goudzending.

Een paar uren later waren Charly en Raffles druk bezig met het uitwerken van het plan tot den roof.

Raffles had een groote kaart van het Kanaal voor zich leggen en scheen die met aandacht te bestudeeren.

— Ik vrees, dat het ditmaal met onze eigen duikboot, de „Dolphijn”, niet zal gaan. Het kanaal is betrekkelijk zeer smal en de overtocht kan wel in acht uren plaats hebben, zelfs wel in zes, als de reis van Rotterdam gaat.

— Maar als we de duikboot niet gebruiken, hoe wil je dan in 's hemels naam de kisten met goud van boord krijgen? vroeg Charly.

Raffles dacht even na, vóór hij antwoordde.

— Het is natuurlijk vóór alles zaak, de plek te weten te komen, waar de kisten worden neergezet! Als wij den bewaker kunnen overweldigen, of de bewakers, dat hoogstwaarschijnlijk Nederlandsche rechercheurs zullen zijn, dan is het, dunkt mij, niet moeilijk, de kisten door het laadruim buiten boord te krijgen! Natuurlijk zou Henderson met een van onze snelste motorbooten in de buurt moeten zijn!

— Alles goed en wel, maar de overtocht zal waarschijnlijk overdag plaats hebben!

— Dat zou inderdaad onze plannen belemmeren, maar ze toch niet geheel en al onmogelijk maken. Wij zouden bijvoorbeeld de bewakers kunnen bedwelmen en hun plaats innemen. Zoodra wij dan in Dover geland zouden zijn, zouden wij onder een of ander voorwendsel de kisten op weg naar het station ergens anders heen kunnen zenden.

Charly schudde het hoofd.

— Dat alles komt mij heel gevaarlijk voor! zeide hij. Wij kunnen ieder oogenblik gesnapt worden!

— Hebben wij daar vroeger last van gehad? vroeg Raffles op koelen toon.

— Ik erken, dat het geluk tot dusverre met ons is geweest, maar je mag niet uit het oog verliezen, dat wij bij een dergelijke gelegenheid, toen het goudschip den Atlantischen Oceaan overstak, zes volle dagen en nachten voor ons hadden, terwijl alles nu in zes uren moet afgeloopen zijn!

Raffles boog het hoofd en scheen in diep nadenken te verzinken.

— En toch moet het mogelijk zijn! riep hij uit. Er moet iets op te vinden zijn. Als ik maar eenmaal weet, hoe de kisten er uitzien en waar ze worden weggeborgen, dan kan het niet moeilijk zijn ze onderweg door andere te vervangen en de echte goudkisten te rooven.

— Maar als je geen nadere bijzonderheden weet, beste Edward, dan zal het je immers onmogelijk zijn, dat te doen! Je kunt toch niet in het wilde weg aan het werk gaan!

— Ik weet meer dan je denkt! viel Raffles den jongen man in de rede. Zoo weet ik bijvoorbeeld den naam van het Hollandsche schip, waarmede het goud wordt verzonden, den datum en zelfs het uur van vertrek.

— Dat is althans iets! riep de jonge man uit.

— Het goud wordt in tien kisten, ieder van iets meer dan 100 kilo, verzonden. De boot heet „Batavier II” en vertrekt over acht dagen uit Rotterdam. Het zal natuurlijk van het getij afhangen of de boot de Theems kan opvaren tot binnen Londen, of wel Falmouth moet aandoen. Dat is echter steeds ettelijke uren van te voren bekend.

— Weet je iets van de bewaking?

— Er gaan vier Nederlandsche detectives mede!

Charly krabde zich achter de ooren.

— Ik mag lijden dat alles goed gaat! zeide hij. Maar ik heb een voorgevoel, dat wij ons ditmaal in de vingers zullen snijden!

Raffles haalde de schouders op.

— Wij kunnen niet meer doen dan een bruikbaar plan maken. Mislukt het — dan zijn wij een groot vermogen kwijt, maar in ieder geval hoop ik, dat wij ons dan nog veilig uit de voeten zullen kunnen maken.

En nu bogen de mannen zich weder over de kaart van het Kanaal heen en begonnen het plan voor den roef nader uit te werken.

Toen zij zich dien avond ter ruste begaven, was het stoutmoedige plan tot in de minste bijzonderheden voorbereid.

Het moest en het zou slagen — tenminste, wanneer er zich geen bijzondere omstandigheden voordeden.

En als Raffles had kunnen voorzien, in welken vorm zich die omstandigheden zouden voordoen, dan zou hij waarschijnlijk zeer verbaasd hebben opgezien!

Den volgenden morgen stond het bericht van den verkoop in alle groote Engelsche bladen.

Er werd echter niet in gerept van de wijze van betaling, noch van de manier, waarop de koopsom zou worden overgebracht.

Blijkbaar hadden al degenen, die bij de transactie tegenwoordig waren geweest, de belofte moeten afleggen, volstrekt niets mede te deelen aangaande deze bijzonderheden.

Raffles bromde zachtjes vóór zich heen, toen hij het bericht in de „Times” las, en zeide toe tot Charly Brand:

— Het is in ons voordeel, dat de beide regeeringen stellig overtuigd zijn van de geheimhouding van hun plannen! Iemand, die niet gewaarschuwd is, kan zich nooit zoo goed verdedigen, als degeen, die weet, wat hem boven het hoofd hangt.

Raffles en Charly begonnen nu met zorg hun toebeidselen te treffen.

Zij brachten den dag door met het pakken van hun koffers en het gereedmaken hunner vermomming.

Omstreeks zeven uur waren zij hiermede gereed.

Toen nam Raffles de huistelefoon ter hand, die in een hoek van het slaapvertrek hing en beval Henderson, den chauffeur, bij hem te komen.

Eenige minuten later trad Henderson, gekleed in een keurige chauffeurslivrei, het vertrek binnen.

— De „Zeemeeuw” is toch in orde, Henderson? zoö richtte Raffles zich tot den chauffeur.

— Zeker, Mylord, ik heb de boot eergisteren nog eens grondig nagekeken.

— Uitstekend! Wij vertrekken nog hedenavond naar het vasteland!

— Gaan wij weer naar Frankrijk? riep Henderson verheugd uit.

— Neen, Henderson, ditmaal niet, wij gaan naar Holland!

De oogen van den chauffeur begonnen vroolijk te schitteren.

— Dat doet mij genoeg, Mylord. Ik heb er al lang

eens naar verlangd, het land van de bloembollen en de kaas eens met eigen oogen te zien.

— Om van de sigaren en de oude klare te zwijgen! vulde Charly lachend den zin aan.

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Als je de oogen goed openzet, Henderson, dan kun je er ook nog wel wat anders dan die dingen in zien — en bewonderen!

— Ken je Hollandsch? zoo vroeg Charly nu.

Raffles knikte toestemmend.

— Ik ben er herhaaldelijk geweest. Ik heb er een aantal vrienden, telkens keer ik weder met hetzelfde genoegen naar dat schoone en merkwaardige land terug.

Daarop wendde hij zich weder tot den chauffeur en zeide:

— Reken er op, Henderson, dat wij hedenavond om zeven uur aan boord kunnen gaan! Wij moeten nog vóór het aanbreken van den dag te Rotterdam zijn.

— Dat zal gemakkelijk gaan, Mylord! Nemen wij bagage mede?

— Een paar koffers, Henderson!

— Gaan wij een plezierreisje maken, als ik vragen mag, Mylord?

— Ik ben er zeker van, Henderson, dat een groot aantal menschen het misschien geen plezierreisje zouden noemen! antwoordde Raffles glimlachend. Maar ik voor mij, vind het zeer gemakkelijk! Ik zal je overigens wel nadere bevelen geven, zoodra wij te Rotterdam zijn aangekomen. Pak voor jezelf een kleinen koffer en kom ons om zeven uur hier weder halen. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat je aan niemand het doel van onze reis vertelt! Zeg aan Gaston, dat hij zich gereed maakt, om ons met de auto naar de ligplaats van de „Zeemeeuw” te vergezellen en met de auto weder terug te rijden.

Henderson boog en verwijderde zich.

De beide mannen begaven zich naar de eetzaal, waar de oude kamerbediende van Mylord, de oude Gaston, het middagmaal reeds had opgediend.

Klokslag zeven uur reed de prachtige, blauwgelakte auto vóór het hek van de villa.

Henderson droeg op zijn sterke schouders de koffers naar de auto en nadat Charly en Raffles waren ingestapt en Gaston naast Henderson op de voorbank had plaats genomen, zette de auto zich in beweging, en had binnen een half uur het boothuis bereikt, waar een van de grootste motorbooten van den Grooten Onbekende veilig bewaard werd.

Henderson opende de deur met behulp van den sleutel, welken zijn meester hem gegeven had, en haalde met behulp van Charly de fraaie, slanke motorboot uit het boothuis.

De boot was ongeveer vijftien meter lang, bezat een ruime kajuit en zes gemakkelijke slaappleatsen, terwijl in een cockpit desnoods ook nog vier personen konden slapen.

Henderson droeg de bagage aan boord, terwijl Raffles de machinerie nog eens nakeek.

Daarop wuifde hij den ouden kamerbediende, die op nieuw achter het stuurwiel van de auto had plaats genomen, een vriendelijk vaarwel toe, en nadat de beide lantaarns aan stuur- en bakboord waren aangestoken, evenals het koplicht in den mast, schoot de „Zeemeeuw” vooruit, over de donkere wateren van de Theems.

Binnen een uur was de Theemsmonding bereikt en nu versnelde Raffles de vaart, zoodat het kielwater van de „Zeemeeuw” een onafzienbare streep wit schuim op de golven tooverde, waarover de maan zachtjes glansde.

Spoedig had de „Zeemeeuw” de open zee bereikt, en vloog nu in een vaart van bijna vijftig kilometer per uur over de golven.

Het was een prachtige avond en buitengewoon warm voor den tijd van het jaar.

De beide vrienden spraken weinig.

Zij lagen beiden achterover in een gemakkelijken rieten stoel, die Henderson op het achterdek had gereed gezet, en rookten zwiiggend een sigaret.

De maan scheen juist in het gelaat van den Grooten Onbekende en Charly zag, dat het zeer bleek was.

De wenkbrauwen waren dicht bijeengetrokken en vormden een bijna onafgebroken, rechte, zwarte streep, boven de half geloken oogen.

De lippen waren oopen genepen.

Charly sprak nu in het geheel niet meer.

Hij wist wel, dat Raffles thans verkeerde in een van die gemoedsstemmingen, waarin het niet goed was, hem te storen.

Wat er juist in het hoofd van zijn meester omging, zou hij onmogelijk hebben kunnen zeggen, maar hij wist wel, dat zijn meester op dit oogenblik weder een zijner stilzwiiggende gevechten met de geheele menscheit uitvocht.

Voor al waneer de invloed van de natuur zich liet gelden, kon de Grooten Onbekende uren lang in dof gepeins voor zich uitstaren, blijkbaar zonder eenig besef van hetgeen er rondom hem voorviel, om dan plotseeling op te springen en zijn viool te grijpen, of wel een

van die levendige gesprekken te beginnen, waarvan hij het geheim scheen te bezitten.

Het was bijna middernacht, toen Raffles langzaam opstond, de hand van zijn jongen vriend greep en met zachte stem zeide:

— Je hebt weer een ongezelligen reismakker aan mij, Charly, vergeef het mij — ik dacht aan sommige dingen uit het verleden.

— Het is niet goed, zooveel te denken! hernam Charly Brand, terwijl hij zijn meester met zijn trouwe oogen bestraffend aankeek.

— Misschien zou het voor de maatschappij allicht beter zijn, wanneer ik het niet deed! hernam Raffles op bitteren toon. Maar komaan, laten wij nog een paar uren rust nemen, vóór wij aan wal gaan.

— En Henderson? vroeg Charly zacht.

— Hij is gehard! zeide Raffles streng. Hij moet aan het stuurwiel blijven staan. Dacht je, dat hij daar een seconde tegenop zou zien?

— Neen, dat niet — maar hij kan het toch niet geheel zonder nachtrust stellen!

— Hij kan slapen, zoodra wij te Rotterdam zijn aangekomen! zeide Raffles kortaf. Ik kan niet dulden, dat degenen, die in mijn dienst zijn, aan zulke verwijfde neigingen toegeven!

Charly schudde zachtjes het hoofd.

Telkens na zulke buien van zwaarmoedigheid legde Raffles een bijzondere hardheid, ja, wreedheid aan den dag, zonder dat hij daarvan de oorzaak kon begrijpen.

Hij volgde Raffles zwijgend en ging naar de hut en vijf minuten later waren beiden in diepen slaap gezonken.

Om half vier ging er een luide elektrische schel in het vertrek af.

Henderson had op een knop naast het stuurwiel gedrukt.

De beide mannen kleedden zich haastig aan en begaven zich naar het dek.

Het was een verrukkelijke morgen.

De zon verscheen juist boven de kim en haar stralen wierpen een baan van vloeibaar licht over de groene golven van de Noordzee.

Op een kwart mijl afstand bevond zich de ingang van de haven van Rotterdam.

Reeds konden de beide mannen duidelijk de huizen langs de kaden onderscheiden en boven alles uitsteken de het Witte Huis en de kerkstorens.

— Moeten wij in de haven landen, Mylord? vroeg Henderson van zijn plaats af.

— Ja, Henderson, daar zal weinig aan te doen zijn. Maar ik zal den havenmeester wel te woord staan.

Hij trad op den chauffeur toe en keek hem met zijn heldere, grijze oogen vlak in het gelaat.

— Had je slaap, Henderson?

— Ik heb nooit slaap als ik in uw dienst een schip moet besturen, Mylord!

Raffles wendde den blik langzaam naar Charly en zeide toen op zachten toon tot den jongen man:

— Je ziet wel, dat je je over hem nooit ongerust behoeft te maken.

Toen vervolgde hij op luiden toon tot Henderson:

— Je kunt gaan slapen, zoodra wij in het hotel zijn aangekomen, Henderson!

Daarop begaven de beide mannen zich naar de kajuit, haalden uit een geheim vak eenige voortreffelijk nagemaakte scheepspapieren, teneinde de ware identiteit van hun boot niet te verraden, op welke papieren de namen stonden van Graaf Sandham.

Toen namen zij den naam op de voorplecht van het scheepje weg, die er met koperen letters op bevestigd was, en vervingen die door een ander.

Juist toen zij hiermede gereed waren, bevond de „Zeemeeuw” zich tusschen de groote havenhoofden van Hoek van Holland en stevende den Nieuwen Waterweg op.

Een uur later meerde zij aan een kleinen jachtsteiger.

Raffles en Charly sprongen aan wal en verrichtten de noodige formaliteiten in het kleine bureau van den havenmeester.

De douaneformaliteiten waren eveneens zeer spoedig vervuld en nadat de boot zorgvuldig vastgelegd was, begaven de drie mannen, nadat de bagage op een huurauto was geladen, zich naar het hotel de „Drie Steden” aan de Maaskade gelegen, op geringen afstand van het Witte Huis, dat ver boven alles uitstak.

HOOFDSTUK III.

Aan boord.

Zes dagen waren voorbij gegaan.

De beide vrienden hadden dien tijd besteed met een nauwkeurige bestudeering van de haven, en de ligplaatsen van de booten der Batavier Maatschappij, kortom, van alle bijzonderheden, die hun bij de uitvoering van hun plan van dienst konden zijn.

Op den morgen van het vertrek van de „Batavier II” bespraken zij twee plaatsen aan boord van dat schip, dat dienzelfden avond om tien uur naar Londen zou vertrekken.

Zij waren gekleed als rijke toeristen, die van een rondreis over het vasteland naar hun stad terugkeeren.

Toen zij hun plaatsen in het plaatsbureau gekocht hadden, bevond zich daar een aantal personen, waaronder er twee waren, die de reizigers naar Londen schijnbaar scherp schenen te monstereen.

Het waren twee detectives van de Rotterdamsche politie, Roemer en Van Beek geheeten.

Toen Raffles reeds ver buiten het bereik van hun stem was, keken de mannen elkaar eens aan, waarop de grootste, een man van herculischen lichaamsbouw en levendige, zwarte oogen, tegen zijn makker opmerkte:

— Dat is, geloof ik, wel voor het eerst in mijn praktijk, dat twee schatrijke Engelsche toeristen van deze lijn gebruik maken, om naar hun land terug te keeren. Van de honderd keeren maken zij zeker negen en negentig maal gebruik van de Engelsche booten, die van Vlissingen op Hull varen, zoodat zij veel korter op zee behoeven te zijn en ook niet 's nachts op het Kanaal behoeven te reizen, wat dikwijls verre van aange-naam is!

De andere detective haalde de schouders op.

— Een excentriciteit waarschijnlijk! zeide hij. Die Engelschen hebben ook altijd iets bijzonders. Zij hebben in ieder geval iste klasse hutten besproken.

— Dat mag zoo zijn, hernam de ander, maar je zult het mij wel niet kwalijk nemen, dat ik die heeren duchtig in het oog houd.

— Je ziekelijke wantrouwen speelt je weer parten, Roemer! riep de kleinste van de beide detectives uit.

— Dat is mogelijk! hernam Roemer op drogen toon. Maar datzelfde ziekelijke wantrouwen heeft mij toch al menigen dief en inbreker in handen gespeeld!

Intusschen hadden Raffles en Charly zich weder naar hun hotel begeven en alles voor hun vertrek in orde gemaakt.

Henderson had gedurende de afgelopen week vele tochtjes in de omstreken gemaakt en was daarvan steeds opgetogen teruggekeerd.

Alleen kon hij het niet goed vinden met de taal en scheen het den Hollanders zeer kwalijk te nemen, dat zij niet allen even goed Engelsch spraken, ofschoon hij moest erkennen, dat men hem overal tamelijk goed begrepen had.

Om zes uur 's avonds, nadat het middagmaal was

gebruikt, liet Raffles Henderson bij zich komen en zeide:

— Luister nu eens goed naar wat ik je heb mede te deelen, Henderson, want het is van het grootste gewicht, dat je mijn bevelen met de meeste nauwkeurigheid opvolgt. Wij vertrekken hedenavond aan boord van de „Batavier II”, die om tien uur van hier vertrekt! Je moet echter met de „Zeemeeuw” ons daarbij in het oog houden en zorg dragen, dat je iets vóór ons in Tilburry bent. Het is namelijk een gelukkige omstandigheid, dat de wind uit het Westen doorslaat, zoodat het getij het niet mogelijk maakt, dat de boot tot London-bridge doorvaart!

— Ik heb het begrepen, Mylord! En vervolgens?

— Vervolgens stop je zoo dicht mogelijk bij de plek, waar de Batavier II voor anker gaat, teneinde den douanebeambten gelegenheid te geven aan boord te komen om de passagiers op een kleine stoomboot over te schepen, die hen naar de landingplaats brengt!

— En dan, Mylord?

— Dan zul je op ongeveer honderd ellen afstand aan lij van het schip eveneens gaan stilliggen. Let dan goed op het laadruim aan dién kant! Het zal geopend worden en twee mannen zullen één voor één vier of vijf kisten en misschien wel tien, over boord zetten. Het is dan nog bijna donker, maar toch licht genoeg om te zien wat er gebeurd. Aan die kisten is een lang touw bevestigd, aan het uiteinde voorzien van een groote, platte kurk. Zoodra je de kisten in zee hebt zien plompen, kom je naderbij, slaat den haak van den stalen sleepkabel aan boord van het jacht om de drijvende kurken heen en maakt zoo gauw mogelijk, dat je weer uit de voeten komt.

— Mag ik vragen of die kisten zwaar zijn, Mylord? vroeg Henderson met een oolijk glimlachje.

— Zeer zwaar, Henderson! Ongeveer honderd kilo per stuk.

— Maar dan zal ik ze nooit van hun plaats krijgen, Mylord! riep de chauffeur verschrikt uit.

— Dat zal wel meevallen, Henderson! hernam Raffles glimlachend. Ten eerste moet je bedenken, dat ze in het water schijnbaar veel van hun gewicht verliezen en ten tweede zijn de machines van de „Zeemeeuw” zoo sterk, dat ik er heel wat meer van zou kunnen vergen. Weet je wel, dat dat zelfde kleine bootje eens met gemak een Engelschen hulpkruiser op sleeptouw heeft gehad?

— Ik wist het niet, Mylord, maar ik neem het grif

aan! antwoordde Henderson. En waar moet ik dan heen gaan?

— Je verwijdert je tot op ongeveer een kilometer. Daar zullen zich twee mannen bij je aan boord voegen, die na de kisten uit het laadruim in zee zijn gesprongen. Die twee mannen zijn wij! De rest zul je wel zien als het zoover is!

— Voortreffelijk, Mylord! zeide Henderson, die er zelfs niet aan dacht, nog een enkele tegenwerping te maken. Hebt gij nog iets anders te bevelen?

— Neen! Je kunt nu wel gaan, met de „Zeemeeuw” vertrekken en ons aan den uitgang van den Nieuwen Waterweg, bij Hoek van Holland, opwachten. De „Batavier II” is een tamelijk kleine boot met een witten ring om de pijp!

— Het is in orde, Mylord! En ik wensch u goed succes!

Met deze woorden draaide Henderson zich op zijn hielen om en verliet het vertrek.

Raffles keek hem glimlachend na.

— Hij is juist de man dien wij hebben moeten — zeide hij. Sterk als een paard, gewillig als een lam en met een vlug begrip, dat aan een half woord meer dan voldoende heeft. Hij weet natuurlijk uitstekend wat wij gaan uitvoeren, maar de beste kerel denkt dat hij er mij misschien mee grieft, als hij er met een enkel woord van rept!

De twee vrienden pakten nu haastig hun koffers, betaalden hun hotelrekening en lieten de bagage aan boord van de „Batavier II” brengen.

Zij waren blijkbaar de eerste reizigers.

Het was nog niet eens acht uur en nog klaarlichte dag.

Aan het begin van de loopplank stonden twee mannen, die hun scherp opnamen.

Het waren de detectives Roemer en Van Beek.

Zoodra Raffles en Charly uit het gezicht verdwenen waren, bromde Roemer:

— Heb ik geen gelijk dat het rare sinjeurs zijn? Wie heeft er ooit van gehoord, dat rijke Engelschen zich twee uur voor het vertrek van de boot inschepen!

— Kom, kom, ik geloof dat je op klaarlichten dag spoken ziet! merkte Van Beek lachend op. Die twee Engelsche toeristen zien er zoo onschuldig uit als pasgeboren kinderen.

— Het is mogelijk! hernam Roemer kalm. Maar ik verzeker je, dat ik die twee kinderen goed in het oog zal houden.

De tijd verstreek.

Langzamerhand kwamen meerdere reizigers aan boord.

Om negen uur bevonden er zich ongeveer tien op het dek, die met belangstelling naar het inladen der bagage en koopwaren keken, die nog op het laatste oogenblik aan boord werden gebracht.

Onder hen bevonden zich ook Raffles en Charly, die dadelijk over de verschansing waren gaan leunen, zoodra zij zich overtuigd hadden, dat hun koffers in hun hut stonden.

Klokslag negen uur stootte de Groote Onbekende den jongen man haastig aan.

— Daar komen de kisten! fluisterde hij.

Aan het eind van de straat, die juist tegenover de ligplaats van de boot eindigde, kwam een groote auto aanrollen, vergezeld door vier bereden politie-agenten.

De auto hield vlak voor de loopplank stil.

Roemer en Van Beek traden op den chauffeur toe en wisselden snel eenige woorden met hem.

Het portier van de auto werd geopend en er sprongen twee mannen uit, in gewone burgerkleederen gestoken, en voor het scherpe en geoefende oog van Raffles dadelijk herkenbaar als geheime politie-agenten.

Na hen steeg nog een deftig gekleed heer uit, met een groote portefeuille onder den arm geklemd.

— Wie zou dat zijn? vroeg Charly op zachten toon.

— Waarschijnlijk een beambte van de Nederlandsche regeering, die voor het veilig vervoer van het goud aansprakelijk is en die moet zorgen, dat het goed en wel in de Engelsche Bank aankomt!

Op dat oogenblik wenkte Roemer een paar stevige sjouwerlieden aan boord van het schip, die haastig kwamen toeloopten.

Een voor een werden tien vierkante houten kisten, met eenige letters en cijfers beschilderd, uit de auto gehaald en niet zonder moeite aan boord van het schip gedragen.

Raffles wendde geen oog van het schouwspel af.

Tot zijn groote vreugde werden de kisten eenvoudig aan de lier in het groote laadruim afgeladen, waar zij een plaatsje kregen in een hoek van het bagageruim, waarvan slechts een gering gedeelte in beslag was genomen.

— Het zal nog gemakkelijker gaan dan ik dacht! fluisterde de Groote Onbekende bijna onhoorbaar.

Het duurde een half uur, voor alle kisten aan boord waren gebracht.

Toen sprak de deftig gekleede heer eenige woorden

met de vier detectives, en begaf zich daarop op zijn beurt aan boord.

Raffles en Charly hadden hun standplaats geen oogenblik verlaten.

De duisternis was gevallen en de aanlegplaats van de boot werd nu door vier groote booglampen helder beschenen.

Er kwamen nog vijf reizigers aan boord.

Precies om tien uur werden de trossen losgegooid en de loopplank ingehaald.

De stoomfluit liet drie scherpe kreten hooren, de schroef draaide langzaam rond en de „Batavier II” verwijderde zich van den steiger.

Van de vier detectives was niets meer te zien!

Raffles en Charly bleven op het dek en wandelden langzaam op en neer.

Zij bleven dit doen, terwijl de boot zich een weg baande tusschen de tallooze vaartuigen in de Maas en ook nog toen zij den Nieuwen Waterweg invoer.

Raffles tuurde nu en dan scherp over het water.

Om twaalf uur was Hoek van Holland bereikt.

Plotseling uitte Charly een zachten kreet.

— De „Zeemeeuw”! fluisterde hij.

Inderdaad op nauwelijks vijftig ellen afstand gleed de ranke motorboot als een spookverschijning snel voorbij.

Achter het stuurwiel verhief zich, een standbeeld gelijk, de reusachtige gestalte van den chauffeur.

Hij hield den blik blijkbaar op de „Batavier II” gevestigd.

Een oogenblik later hadden beide vaartuigen het ruime sop gekozen.

HOOFDSTUK IV.

en onvoorziene mislukking.

Het was half een in den nacht.

Alle reizigers hadden zich blijkbaar ter ruste begeven.

Alleen de commandantsbrug was flauwtjes verlicht, door de elektrische lamp boven het compas!

Raffles en Charly begaven zich nu naar hun hut, een der fraaiste van het geheele schip, en sloten de deur zorgvuldig.

— Wij moeten langzamerhand aan het werk gaan, beste Charly! zeide Raffles.

— Je blijft dus bij je plan?

— Ja, dat lijkt mij het beste!

— Maar alle vier de bewakers zullen op het oogenblik in het ruim zijn!

— Neen! Ik heb twee hunner zoeven naar hun hut zien gaan! Blijkbaar tossen zij elkander af! Er zijn er dus maar twee beneden. Als wij snel handelen, kunnen wij hun bedwelmen en hun plaats innemen!

— Wie zijn het?

— Een groote kerel met donkere oogen en een kleinere met lichtblond haar en blauwe oogen. Het kon dus niet mooier. Wij zullen hier vast de noodige zaken klaarzetten, om ons snel te kunnen vermommen.

— En waar laten wij die twee detectives?

— Die verstoppen wij ergens achter een paar koffers.

Onder het spreken hadden de beide mannen hun valiezen geopend en uit den valschen bodem eenige pruiken gehaald, benevens schminkbenoodigdheden.

Daarop onderzochten zij hun wapens, verlieten de hut en sloten de deur zorgvuldig.

Zij wandelden met de handen op den rug over het dek, tot zij het voorste laadruim bereikten.

Het was zoo donker, dat het uiterst moeilijk viel iets te onderscheiden.

Maar toen zij naderden konden zij toch twee gedaanten onderscheiden, die op den rand van het laadruim zaten, waarvan het luik voor een klein gedeelte was opengeslagen.

Het waren twee mannen.

De twee detectives waren zeker naar boven geklauterd, omdat het in het ruim wegens de drukkende warmte niet uit te houden was.

Zij voerden een zacht gefluisterd gesprek, maar zwegen plotseling, toen zij de stappen van de beide vrienden hoorden naderen.

Het volgende oogenblik stonden Raffles en Charly tegenover de beide detectives.

— Een prachtige nacht, vrienden! merkte Raffles op.

— Een heel mooie nacht, mijnheer! antwoordde Roemer in het voortreffelijk Engelsch. Maar alleen zeer donker!

— Dat is zoo! Men kan bijna geen hand voor oogen zien!

Raffles had onder het spreken zijn sigarettenkoker te voorschijn gehaald.

— Wit gij een goede Turksche sigaret opsteken? vroeg hij, terwijl hij de beide mannen beurtelings den gouden koker voorhield.

— Gaarne mijnheer! antwoordde Roemer haastig.

De beide detectives namen een sigaret uit den koker. Raffles haalde een doosje lucifers uit zijn zak en wilde een lucifer aansteken.

Maar Roemer hield hem met een gebaar tegen.

— Een lucifer zou bij dezen wind niet aanblijven, mijnheer! zéide hij lachend. Ik weet iets beters!

Hij stak de hand, waarin hij de sigaret hield, in den zak van zijn jas en haalde er een zilveren sigaren-aansteker uit.

Daarop wisselde hij in het Hollandsch snel eenige woorden tot zijn collega en daarop staken beiden een sigaret op.

Raffles had geen oog van hen afgewend.

Een zonderlinge glimlach gleed om zijn lippen, toen de kleine vlam van den sigarenopsteker beurtelings het gelaat van de beide detectieven in rossen gloed zette.

Zwijgend deden Roemer en Van Beek een paar trekken aan hun sigaret.

Maar plotseling brachten zij de hand aan het hoofd.

Zij trachtten van den rand van het luik op te staan, maar schenen daartoe reeds niet meer bij machte te zijn.

Hun oogen puilden uit het hoofd en een siddering schéen over hun geheele lichaam te loopen.

En eensklaps gleden zij beiden zoo lang als zij waren van het luik af op het dek, waar zij roerloos bleven liggen.

Raffles had zich gedurende dit geheele tooneel zelfs niet bewogen.

Met een kalmte en onverschilligheid, als had hij met de geheele zaak niets te maken, had hij de vordering van de vergiftigde sigaretten gevolgd.

Hij wachtte kalm af, tot de beide lichamen onbeweeglijk aan zijn voet lagen en wierp toen een blik om zich heen.

Op het duistere dek was volstrekt niets te bespeuren.

Geen enkel levend wezen was er te zien.

Slechts op de campagne zag men nu een vage gedaante voorbij het licht van het kompas heen en weer bewegen.

Hij wierp zijn eigen sigaret over boord en zéide kort af en op fluisterenden toon tot Charly:

— Die sigaretten zijn toch een goede uitvinding! Kom — vlug aan het werk! Wij hebben niets geen tijd te verliezen.

— Waar zullen wij hen laten?

— Wij zullen hen een voor een in het luik laten afzakken. Daar zullen wij ons vermommen en tegelijkertijd eens zien waar de kisten staan.

Raffles bukte zich over het beweginglooze lichaam

van Roemer heen en greep hem onder den arm terwijl Charly hem bij de voeten vastgreep.

Maar op het zelfde oogenblik rukte Roemer zich los en sprong overeind.

Aanstands werd zijn voorbeeld door Van Beek gevolgd.

Voor Raffles er op verdacht was voelde hij zich aangegrepen door vier sterke armen en het volgende oogenblik waren zijn polsen in een stel boeien gesloten.

Dit alles had zoo vliegensvlug plaats gehad, dat de Groote Onbekende nauwelijks wist wat er met hem gebeurde, en reeds goed en wel geboeid was juist op het oogenblik, dat hij zijn gewaagde onderneming wilde aanvagen.

Raffles bracht zijn geboeide polsen vlak voor zijn oogen om zich van den aard der boeien te overtuigen en zéide toen op zachten toon, terwijl hij een hoffelijke buiging voor de beide detectieven maakte:

— Mijne heeren, ik zou geen Engelsch sportman zijn, indien ik u niet mijn groote bewondering te kennen gaf voor deze truc. Het zal u misschien aangenaam zijn te vernemen, dat reeds honderden uwer Engelsche collega's tevergeefs den strijd met mij hebben aangeboden, en dat gij de eersten zijt aan wien een dergelijke truc bij mij is gelukt! Ik zou het nooit hebben geloofd, dat ik nog eens als slachtoffer zou vallen van Hollandsche detectives. Nogmaals mijn oprechte hulde.

Roemer en Van Beek hadden zwijgend naar deze lofrede geluisterd.

Roemer had opnieuw de hand in den zak gestoken, om er een ander paar boeien uit te halen, want Charly, die onbeweeglijk op dezelfde plaats was blijven staan met den rug naar de verschansing gekeerd, bevond zich nog altijd in vrijheid.

De twee detectives traden dreigend op den jongen man toe en Roemer riep op gedempten, maar bevelenden toon:

— Houdt uw handen op!

Dit deed Charly dan ook!

Maar op een wijze, die de reusachtige detective wel niet verwacht had.

De jonge man deed namelijk zijn beide vuisten met zooveel geweld onder de kin van zijn tegenstander te land komen, dat deze achteruit wankelde, over den rand van het luik struikelde, en ruggelings in de diepte stortte.

Zijn collega slaakte een kreet van woede en trok zijn revolver.

Maar voor hij er gebruik van had kunnen maken had-

den Raffles en Charly zich met ongelooflijken behendigheid ruggelings over de verschansing in zee geworpen!

Een doffe plomp — en de detective moest wel erkennen, dat zijn slachtoffers hem ontsnapt waren!

Het was op dit oogenblik zoo donker, dat men op geen vier meter afstand van het schip kon zien.

Raffles en Charly kwamen spoedig weder boven en begonnen zoo snel zij konden en met krachtige slagen zwemmend, zich van het schip te verwijderen, hetwelk hun bijna noodlottig zou zijn geworden.

Weliswaar waren de polsen van den Grooten Onbekende geboeid, maar dit had voor een man als Raffles al zeer weinig te beduiden.

Hij gebruikte eenvoudig alleen zijn beenen en zwom bijna even snel als Charly.

Uit vrees, dat er wellicht op hen geschoten zou worden, zwommen zij zoo ver mogelijk onder water en kwamen slechts boven om adem te halen.

Zoo zwommen zij ongeveer een kwartier voort, zonder een blik achter zich te werpen en zonder te spreken.

Nu en dan riepen zij elkanders naam, teneinde in de duisternis niet van elkaar te geraken.

Toen pas hielden zij even op en keerden zich om, teneinde een blik op het schip te werpen.

Op ongeveer een kilometer afstand stoomde de „Batavier II” in westelijke richting weg.

Haar lichten werden hoe langer hoe onduidelijker.

De beide mannen zwommen nu zeer dicht bij elkander.

— Dat had maar een haar gescheeld! zeide Raffles.

— Inderdaad! De detectives waren niet van gisteren! bevestigde Charly. Ik moet eerlijk bekennen, dat het twee schrandere kerels waren, maar intusschen ligt ons plan in duigen.

— Ja, helaas! klonk de stem van Raffles uit de duisternis. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik niet de minste kans zie om de schade in te halen. Natuurlijk is onze bagage al hoog en breed doorzocht, en hebben zij onze vermommingen klaar zien liggen — kortom, zij weten nu zeer goed, met wie zij te doen hadden en dat wij het op hun goud voorzien hadden. Zij zijn gewaarschuwd en het is thans volstrekt nutteloos een poging te doen, om ongemerkt weer aan boord van het schip te komen. Trouwens zou het volmaakt onmogelijk zijn om dat nu nog in te halen.

Even zwegen de beide mannen.

Toen hernam Charly:

— Eén ding is mij niet zeer duidelijk, beste Edward!

— Laat eens hooren!

— Hoe stel je het je eigenlijk voor, om de „Zee-meeuw” in te halep, die nog vlugger loopt dan de „Batavier II”.

— Alle duivels, dat is waar ook! riep Raffles verschrikt. Onze motorboot loopt nog vlugger dan die Kanaalboot, en Henderson volgt natuurlijk mijn bevelen op! Daar hij niets heeft kunnen bemerken van wat er aan boord voorviel, vaart hij doodkalm voor de „Batavier II” uit naar de Londensche kust!

— Zouden wij hem geen teeken kunnen geven? vroeg Charly.

— Ik heb nog enkele vuurpijlen in mijn zak — maar ten eerste is hij waarschijnlijk al veel te ver weg en ten tweede zullen die pijlen wel kletsnat en onbruikbaar zijn geworden.

— Maar wat moeten wij dan doen?

— Eenvoudig het aanbreken van den dag afwachten en ons aan boord van het eerste het beste schip begeven, dat naar een Engelsche haven vaart.

— Op gevaar af, dat men ons onmiddellijk aan de Engelsche justitie overlevert?

— Die kans zullen wij moeten loopen! Daar is niets aan te doen! Wij kunnen hier toch onmogelijk den geheelen nacht blijven rondzwemmen. Bovendien geloof ik niet, dat de „Batavier II” een radiografische inrichting aan boord had, dus als het geluk een weinig met ons is, kunnen wij wel een Engelsche haven bereikt hebben vóór het bericht van onzen aanslag naar een Engelsche haven is doorgeseind. Trouwens — als wij bijvoorbeeld het geluk hebben een Engelsche visschersschuit aan te klampen, dan zal de kapitein waarschijnlijk wel geneigd zijn, ons op een eenzaam punt op de kust van boord te laten gaan, vooral als wij onze revolver als argument gebruiken.

— Maar je boeien? riep Charly plotseling uit.

— Dat is waar! Het is zaak, dat ik mij daarvan ontdoe, vóór wij ons aan boord van een schip begeven. Het past een gentleman niet, dat hij het dek van een schip betreedt, terwijl zijn polsen in deze braceletjes zijn gevat.

— Maar hoe wil je je daarvan ontdoen? vroeg Charly.

— Dat is zeer gemakkelijk. Kom eens zoo dicht mogelijk bij mij. Steek je hand in mijn rechter broekzak, dan zul je een kleine vijl vinden. Heb je haar? Goed zoo! Werp je dan op je rug en vijl deze lastige dingen eens vlug door.

Charly gehoorzaamde.

Terwijl hij zich met krachtige bewegingen van zijn

beenen boven water hield, vjldc hij de stalen stang door, waarmede de boeien aan elkaar waren bevestigd.

Het duurde bijna een kwartier voordat hij met dit werk gereed was.

Van tijd tot tijd slaakte hij een kreet van ongeduld.

— Dat is duivelsch goed maaksel! riep hij uit. Ik geloof dat die dingen van Bessemerstaal gemaakt zijn!

— Dat ligt in den aard van het volk! bromde Raffles. Hollanders zijn een zeer degelijk ras.

Eindelijk was de stang verbroken.

— Geef mij nu de vijl! zeide Raffles. Dan zal ik de rest wel doen.

Charly gaf hem het werktuig over en niet zonder moeite gelukte het den Grooten Onbekende de beide stalen ringen door te vijlen.

Eindelijk was hij bevrijd.

Met een zucht van verlichting borg hij de vijl weder weg.

Juist op dat oogenblik slaakte Charly een gedemp-ten kreet.

— Zie daar eens recht voor ons uit!

Raffles keek in de aangeduide richting.

Op eenige honderden ellen afstand waren een rood en een groen licht op geringe hoogte boven de golven zichtbaar.

— Zeker een visschersschuit! riep Raffles verheugd uit. Snel er op af, Charly.

De beide mannen vernieuwden nu hun pogingen.

Met krachtige slagen doorkliefden zij de golven.

Binnen een kwartier waren zij zoo dichtbij, dat zij den omvang van het vaartuig tamelijk duidelijk tegen den reeds lichter wordenden hemel konden zien afsteken.

— Naar den vorm te oordeelen, zou ik zeggen, dat het een Nederlandsche bom is! zeide Raffles. Maar dat doet er niet toe. Zij schijnt op weg te zijn naar Engeland en dat is de hoofdzaak.

— Zouden zij ons hooren als wij schreeuwden? vroeg Charly.

— Het is te probeeren!

Raffles verhief zijn stem en stiet een langgerekten, klagenden kreet uit.

Dadelijk scheen het levendig te worden op het dek van het vaartuig.

Een paar lantaarns werden opgestoken, die zich langs het boord heen en weer bewogen.

Nogmaals slaakte Raffles zijn hulpgeroep.

De twee mannen waren nu op nauwelijks tien meter van het schip en zwommen nu in het schijnsel van een

paar lantaarns, die door twee stoere visschers werden vastgehouden.

Een paar seconden later hadden zij het schip bereikt en grepen ieder een dikken kabel die door de opvarenden langs zij van het schip was neergelaten.

Niet zonder inspanning — want zij begonnen zich reeds uitgeput te gevoelen, heschen zij zich langs den kabel omhoog en vielen hijgend op het dek neer.

Aanstands kwam de schipper, een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, met een gebruid ge-laat en een stompje pijp tusschen de lippen, toeloo- pen.

— Dat zijn twee rare visschen! riep hij uit. Waar komen die vandaan?

Raffles kende genoeg van de Nederlandsche taal om de strekking van deze vraag te begrijpen.

Hij vond het dus noodig den schipper een lang ver-haal te doen, waarin iets voorkwam van een schip- breuk van zijn plezierjacht, waarvan de overige leden wel door een voorbijvarende Kanaalboot zouden zijn opgenomen. Hij en zijn vriende waren de eenigen, die niet waren opgenomen.

Raffles eindigde met de vraag:

— Je vaart naar een Engelsche haven, beste vriend?

— Dat is te zeggen — ik ben op het oogenblik het dichtst bij de Engelsche kust. De ruimen zijn vol, en ik zou dus eigenlijk niet inzien, waarom ik niet naar mijn thuishaven zou terugkeeren!

— Waar hoort uw schip thuis? vroeg Raffles.

— Katwijk! antwoordde de schipper.

Raffles wierp een blik op het grootzeil.

Inderdaad stond daar met groote zwarte letters het teeken „K. 19”.

— Gij zoudt echter, als ik u bijvoorbeeld een hon-derd pond betaalde, wel geneigd zijn dat plan te laten varen! vroeg Raffles bedaard.

De schipper scheen na te denken.

Hij wierp beurtelings een blik op de beide schip- breukelingen en zeide toen langzaam:

— Contant betaald?

— Natuurlijk!

— En vooruit?

— Als gij dat wenscht, zeker! antwoordde Raffles.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en haalde er een bankbiljet van 100 pond uit, hetwelk hij den schipper toestak.

Deze nam het biljet aan en bekeek het zorgvuldig bij het licht van de lantaarn, die een zijner matrozen in de hoogte hield.

— Het is nat, maar ik geloof dat het echt is! zeide hij.

— Hoe ver zijn wij nog van de Engelsche kust af? vroeg Raffles, terwijl hij glimlachend toekeek, toen de schipper het biljet zorgvuldig gladstreek en in zijn wambuis liet glijden.

De schipper antwoordde niet dadelijk, maar wierp een onderzoekenden blik op het zwerk.

— Als de wind niet wat ruimt, zeide hij, dan zal het nog wel een uur of vier of vijf duren! zeide hij.

— Hebt gij er op tegen, om ons op een weinig bezochte plek van de kust af te zetten? vroeg Raffles, terwijl hij het gelaat strak op het gelaat van den schipper gevestigd hield.

Deze keek den vrager verwonderd aan.

— Maar wij zijn hier het dichtst bij Hull! riep hij uit.

— Dat is wel mogelijk, hernam Raffles. Maar het toeval wil, dat ik in Hull niets te maken heb. Kortom, gij zult mij een genoeg doen als gij die haven links of rechts laat liggen en uw schuit een paar graden meer zuidelijk stuurt.

— Maar dan zoudt gij met onze reddingboot aan land moeten gaan! merkte de schipper op, terwijl zijn donkere oogen nog steeds onderzoekend op het gelaat van den Grooten Onbekende gevestigd waren.

— Welnu, als het zoover is, zullen wij wel zien of wij van die boot gebruik zullen maken! antwoordde Raffles glimlachend. Zouden wij hier eenige uren kunnen slapen? Wij zijn zeer uitgeput en het is zeer noodzakelijk, dat wij onze krachten herstellen.

— Gij kunt in mijn hut slapen! antwoordde de schipper kortaf.

— Uitstekend. Wees dan zoo goed ons te wekken, zoodra de Engelsche kust in het gezicht komt.

De schipper knikte zwijgend.

Daarop wees hij den beiden mannen den weg naar zijn hut.

Toen zeide hij:

— Zoo kunt gij natuurlijk niet gaan slapen, ik zal u droge kleeeren verschaffen.

— Dat stel ik zeer op prijs! zeide Raffles. Inderdaad, het zou ons kunnen opbreken, als wij ons in deze doornatte kleederen ter ruste begaven.

Tegelijkertijd begonnen de beide vrienden zich van hun kleederen te ontdoen.

De schipper verliet de hut met de mededeeling, dat hij een zijner mannen met droge kleederen zou zenden.

Inderdaad trad er eenige minuten later een varensgezel binnen, beladen met een grooten stapel kleederen:

hemden, twee blauwe truien en wijde schippersbroeken.

Hij wierp dit alles in een hoek van het vertrek neer en zeide:

— De schipper heeft gezegd, dat ik uw boyenkleeren zou meenemen, om ze op het dek in den wind te laten drogen.

— Dat is een uitstekend denkbeeld! zeide Raffles haastig.

Hij nam de beide revolvers uit de zakken van zijn jas, evenals zijn portefeuille met geldswaarden en wierp deze toen aan den wachtenden zeeman toe.

Charly volgde zijn voorbeeld en een oogenblik later verliet de zeeman de kapiteinshut, met de armen vol drijfmat ondergoed en bovenkleederen.

Vijf minuten later waren Raffles en Charly in diepe rust verzonken.

De zeeman begaf zich met de natte kleederen naar het dek en hing ze daar uit over een lijn, die tusschen de beide masten was gespannen.

Terwijl zijn vingers over het natte goed heentastten, voelde hij plotseling iets hard.

Hij stak de hand in een der zakken van Raffles' jas en haalde er den gouden sigarettenkoker van den Grooten Onbekende uit.

Kalm opende hij den koker, nam er een sigaret uit, stak haar tusschen de lippen, haalde een doosje uiters uit den zak en stak de sigaret aan.

Op dat zelfde oogenblik kwam de kapitein toelopen. De matroos keek verschrikt op.

— Neem mij niet kwalijk, patroon, de tabak is op en ik had zoo'n trek in een rookertje. Dit rolletje tabak heb ik uit den koker van dien eenen sinjeur genomen. Maar het is raar goedje... Ik heb nog maar een paar trekjes gedaan... en het is mij net alsof.....

De man eindigde den zin niet, maar bracht de hand aan het hoofd en wankelde als dronken over het dek, terwijl zijn handen in de lucht grepen.

— Wat is er, Jan? riep de schipper verschrikt uit. Je doet zoo vreemd.

Inderdaad was het gelaat van den man geheel vertrokken en lijkleek, terwijl dikke zweetdruppels op zijn voorhoofd paleden.

— Ik weet niet, wat het is, patroon, stamelde hij, maar die sigaret.....

Plotseling gleed de sigaret uit zijn vingers.

De matroos deed met dichte oogen een stap voorwaarts, wilde zich aan de drooglijn vastgrijpen, tastte mis en viel languit op het dek.

Een paar stuiptrekkingen — en toen bleef hij roerloos op den rug gestrekt liggen.

De schipper trad verschrikt op den man toe en schudde hem heen en weer.

— Wat is er toch, Jan? vroeg hij.

Er volgde echter geen antwoord.

De oogen van den zeeman staarden wijd open naar den donkeren nachthemel op.

Zijn mond was half geopend, en een licht schuim stond hem op de lippen.

Naast hem lag de nog rookende sigaret.

De schipper nam de sigaret op en keek aandachtig naar den groenachtigen rook die er van opsteeg.

Hij bromde eenige onverstaanbare woorden.

Zijn oogen namen een dreigende uitdrukking aan en zijn vuisten balden zich.

Hij kneep de sigaret met zijn vereelte vingers uit en borg haar zorgvuldig in zijn wijden broekzak.

Toen mompelde hij:

— Dat verhaal van die twee heeren is mij al dadelijk heel onwaarschijnlijk voorgekomen. Die honderd pond voor een reisje van drie uren maakten het niet beter en die wensch op een eenzaam gedeelte van de kust te worden afgezet deed de deur dicht. En nu spreek ik nog niet eens van die zonderlinge roode striemen om de polsen van een dier beide sinjeurs. En wat die sigaret betreft — daar steekt bepaald wat achter.

Op dat oogenblik kwamen er eenige matrozen toelopen, die verwonderd naar het beweginglooze lichaam van hun makker wezen.

Eenige matrozen wilden onverwijld naar de hut stormen en zich van de beide schipbreukelingen meester maken, maar de schipper wist ze tot andere gedachten te brengen.

Hij begaf zich naar den roenganger en beval kortaf:

— We keeren, Willem!

Toen klonken er eenige korte bevelen:

— Oploeven! De fok en de jager bijzetten!

De bevelen werden snel ten uitvoer gebracht.

De bom ging voor den wind over stag, loefde scherp op en voer snel in oostelijke richting terug, daarbij geholpen door een stevige bries, die uit het Westen was komen opzetten.

De wind deed het grootzeil spoedig bolstaan en het schuimende kielwater bewees, dat de Katwijker schuit in snelle vaart de terugreis aanvaardde.

HOOFDSTUK V.

Het tweede ongeval.

Ongeveer drie uren waren verlopen, sedert de „K. 19” het roer gewend had en naar de Hollandsche kust stevende.

Een uur geleden was de zon opgekomen en het was nu helder dag.

De zeelieden waren bezig met het boeten van netten, het schoonmaken van het vischgerei en het spoelen van het dek.

De schipper liep met de handen op den rug, met korte passen over het voordek heen en weer.

Van tijd tot tijd hield hij stil en wierp een blik over de voorplecht in de richting van de Hollandsche kust, die in de verte vaag zichtbaar was.

Nu trad een der matrozen op hem toe en zeide op fluisterenden toon:

— Willem is nog steeds bewusteloos, baas!

De schipper schudde het hoofd.

— Dat schijnen heel gevaarlijke sujetten te zijn, maar ik vraag mij tevergeefs af, wie wij hier nu eigenlijk aan boord hebben.

— Denkt u ze aan de Nederlandsche justitie uit te leveren? vroeg de matroos.

— Dat spreekt vanzelf!

— Maar u kunt u wel vergissen!

— Dat geloof ik niet! Ik weet niet wat ze gedaan hebben, of wat ze van plan waren te doen, maar die vergiftigde sigaret en die roode ringen om de polsen van een dier mannen zeggen mij niets goeds! Als ik mij vergis — zooveel te beter voor hen!

Een kwartier verstreek.

Langzamerhand begon zich de Hollandsche kust hoe langer hoe duidelijker af te teekenen.

Reeds kon men in de verte de duinen en de omstreken van Katwijk herkennen.

— Slapen zij nog altijd? vroeg een schipper aan een matroos, die van het achterdek kwam.

— Ik geloof het niet, baas! Ik meende, dat ik eenig geluid gehoord heb. Ze zijn geloof ik juist wakker geworden.

De man zou spoedig in het gelijk worden gesteld.

Een tweede visscher kwam toelopen en riep:

— De Engelschen zijn wakker en vragen om hun kleeren!

De schipper dacht even na en zeide toen:

— Breng ze hun dan maar!

De matroos nam de nu gedroogde kleederen van de lijn en bracht ze naar de kapiteinshut.

Weer verstreek een kwartier.

Reeds was de havenmonding van Katwijk duidelijk zichtbaar.

Nog twintig minuten en de bom zou het anker hebben geworpen.

De kapitein stond nog steeds bij de voorplecht en staarde naar de kust.

Eensklaps voelde hij een hand op zijn schouder.

Hij wendde langzaam het hoofd om en keek in een paar doordringende grijze oogen.

De Groote Onbekende stond naast hem.

— Wel, vriend, zoo klonk de rustige stem van John Raffles, zullen wij spoedig in Engeland zijn?

— Als gij nog maar een kwartier geduld hebt, mijnheer! antwoordde de schipper zonder blikken of blozen.

— Waar zijn gij hier ergens?

— Op twee graden ten zuiden van Hull!

Raffles zweeg.

Hij liet zijn blik over de zee dwalen en vestigde dien toen weder strak op het gelaat van den schipper.

— Vaar je al lang, schipper? vroeg hij toen langzaam.

— Dertig jaar, mijnheer! antwoordde de schipper.

— Hoe laat denk je dat het is?

— Omstreeks vijf uur, mijnheer!

— De zon is dus ongeveer anderhalf uur op, niet waar?

— Zooals gij zegt, mijnheer! hernam de schipper, terwijl hij zijn blik onwillekeurig op een paar zijner matrozen vestigde, die in de nabijheid aan het werk waren.

— Wilt gij mij dan eens zeggen, zoo vervolgde Raffles, terwijl hij zijn blik geen oogenblik van het gelaat van den schipper afwendde, hoe het komt, dat wij de zon dan op het oogenblik voor ons, inplaats van in onzen rug hebben?

De schipper antwoordde niet!

Op zijn beurt keek hij den Grooten Onbekende doordringend aan.

De beide mannen begrepen op dit oogenblik blijkbaar zeer goed, wat zij aan elkander hadden.

Toen hernam de schipper:

— Ik kan het u niet zeggen, mijnheer!

— Dat begrijp ik! riep Raffles op spottenden toon. Het zal u zeer moeilijk vallen hiervan een verklaring

te geven. Welnu, dan zal ik je te hulp komen: de zon staat vóór ons, omdat wij niet in westelijke, maar in oostelijke richting varen.

— Zoudt gij denken? vroeg de schipper onverstoort.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

Zijn gelaat verkreeg een dreigende uitdrukking.

— Hou je mij voor den gek, man? vroeg hij op gedempten toon. Denk je niet, dat ik ook reeds gemerkt heb, dat je den koers van je schip gedurende den nacht gewijzigd hebt en nu op de Hollandsche kust aanhoudt. Denk je, dat ik de vlakke kust van Holland niet kan onderscheiden van de rotsen van Engeland?

De schipper antwoordde niet.

Hij begreep, dat zijn plan doorzien was.

Weer zocht zijn blik de matrozen, die op eenigen afstand aan het werk waren.

Maar Raffles had dien blik gevolgd.

— Ik begrijp het wel! riep hij op schamperen toon. Je bent een zeer slimme vos, schipper! Maar als je denkt, dat ik mij reeds in handen van de Hollandsche justitie bevindt, dan vergis je je toch!

Dat was meer dan de schipper kon verdragen.

Zijn trotsch kwam tegen deze woorden in opstand.

Luid klonk zijn stem over het dek:

— Kom eens hier, mannen, en help mij dien schurk onschadelijk maken!

Onmiddellijk kwamen vijf of zes matrozen toesnellen.

Maar op hetzelfde oogenblik verscheen Charly ten tooneele en ging naast zijn meester staan.

Nog vóór de matrozen bij hen waren, hadden zij beiden hun revolver getrokken.

— Wie een stap nader doet, is een kind des doods! riep Raffles uit.

De matrozen aarzelden.

Maar één hunner, een kerel als een boom, sprong met een schreeuw van woede op den Grooten Onbekende toe.

Het volgend oogenblik rolde hij door een kogel in den schouder getroffen over het dek.

De visschersschuit beyond zich op dat oogenblik op nauwelijks vijftig ellen afstand van het buitenste havenhoofd.

Raffles en Charly begrepen dat hun vrijheid op het spel stond — zoo niet hun leven.

De Groote Onbekende liet een korten kreet hooren, waarvan Charly de beteekenis zeer goed kende en het volgende oogenblik hadden beiden zich over de ver- schansing geslingerd en zwommen zij snel in de rich-

ting van de Nederlandsche kust, zorg dragende dat zij zoo veel mogelijk onder water bleven.

Ruim een uur zwommen zij zoo onvermoeid in noordelijke richting door.

Eindelijk durfden zij op een plek van het strand, ongeveer half weg tusschen Katwijk en Noordwijk, aan land gaan.

Het was nu ongeveer half zes in den morgen.

Het strand lag hier geheel eenzaam en verlaten.

Het was eb en de duinen verhieven zich op vrij verren afstand van de beide vrienden.

Raffles en Charly keken elkander eenigen tijd zwijgend aan.

Toen begon de eerste zachtjes te glimlachen en eindigde met in een hartelijk gelach uit te barsten.

— Ik moet zeggen dat ons plan tot dusverre niets dan onaangenaamheden heeft opgeleverd! riep hij uit.

— Het is zeker dat het wel op een aangenamer wijze had kunnen verlopen, merkte Charly op. Tot dusverre zijn mijn ervaringen met de Hollanders niet bepaald van prettigen aard geweest!

— Maar je zult moeten toegeven, dat ook die schipper en zijn kornuiten drommels gladde rakkers waren!

— Maar hoe hebben ze in hemelsnaam onze identiteit uitgevischt! riep Charly uit.

— Wel, ik vermoed, dat dat zoo in zijn werk is gegaan! antwoordde Raffles. Toen ik hedenmorgen mijn kleeren aantrok, bemerkte ik, dat er een der vergiftigde sigaretten uit mijn koker was verdwenen, wat ligt nu meer voor de hand dan dat een van de mannen, die ons goed te drogen zou hangen, die sigaret heeft aangestoken — met de bekende gevolgen. En als de schipper dat toevallig heeft waargenomen, dan moest hij wel een ezel zijn, als hij daar geen gevolgen uit had getrokken.

— Je hebt gelijk, Edward! Bovendien is het geen gewoonte, dat plezierreizigers zich met twee zware revolvers per man wapenen en er zijn nog andere omstandigheden geweest, waaruit onze schipper misschien heeft opgemaakt, dat wij niet degenen waren, waarvoor wij ons uitgaven maar een paar heerschappen, die hij zoo gauw mogelijk aan de Hollandsche justitie moest uitleveren. Intusschen staan wij nu kletsnat op een vreemd strand. Zonder hulpmiddelen, zonder voldoende kennis van de taal!

— Wat dat laatste betreft — mijn kennis van de Nederlandsche taal is groot genoeg, om mij te kunnen redden! En dan heb ik gelukkig mijn geld en mijn wapens gered. De rest zal niet zoo moeilijk zijn.

— Maar waar zijn wij hier ergens? riep de jonge man uit.

Raffles wierp een blik om zich heen.

— Wij zijn van boord gesprongen op het oogenblik dat de visschersbom de haven van Katwijk zou binnenloopen — daarna hebben wij een uur gezwommen — ik vermoed dus, dat wij niet heel ver meer van Noordwijk verwijderd zijn.

— Wat is dat voor een soort stad? vroeg Charly, die maar alles behalve op zijn gemak was.

— Een zeer bevallig badplaatsje, vanwaar men de spoorlijn van Amsterdam naar Den Haag kan bereiken.

— Welnu, dan heb ik een voorstel! hernam Charly. Laten wij zoo spoedig mogelijk onze kleederen zien te drogen, den trein nemen, en plaatsnemen naar de eerste de beste boot naar Londen.

Raffles keek Charly lachend aan en zeide:

— Ik ben heel iets anders van plan! Wat het drogen betreft — daarmee ben ik het volmaakt met je eens! Maar nu wij ons toch eenmaal in Nederland bevinden en ons plan totaal mislukt is, zie ik niet in, waarom ik daarvan geen gebruik zou maken, om een mijner oude vrienden op te zoeken. Het is verrukkelijk weer en mijn vriend woont in een van de schoonste streken van dit land.

— Hoe heet hij? vroeg Charly, die maar half overtuigd was.

— Baron van Breukelaar! Hij bewoont een buitengewoon fraai landgoed in de buurt van Nijmegen.

— En ben je waarachtig van plan daar naar toe te gaan? riep Charly op wanhopigen toon uit.

— Welzeker! Ik heb mijn vriend in twee jaar niet gezien en ik ben ervan overtuigd, dat wij met open armen ontvangen zullen worden — en wat de schoonheid van de streek aangaat, ik kan je de verzekering geven, dat je er geen oogenblik spijt van zult hebben haar te hebben kunnen bewonderen.

— Maar waar moeten wij onze kleederen drogen? riep Charly jammerend.

— Hier? antwoordde Raffles lakoniek.

— Op het strand? vroeg Charly verbaasd.

— Waarom niet? Er is hier geen levende ziel te bespeuren, de zon staat al hoog aan den hemel en heeft verbazende kracht, er staat een flinke wind en onze kleederen kunnen binnen een kwartier droog genoeg zijn om geen argwaan op te wekken.

Onder het spreken had Raffles zich zeer kalm van

zijn bovenkleeren ontdaan en die op het strand uitgespreid.

Schoorvoetend volgde Charly zijn voorbeeld.

— En wat zullen wij doen in den tijd dat onze kleederen drogen? vroeg de jonge man eindelijk.

— Wachten! antwoordde Raffles kalm.

Charly begreep wel, dat er aan tegenstreven niet te denken viel.

Hij ontdeed zich dus van zijn kleederen en spoedig aanschouwde het eenzame strand van Noordwijk het zonderlinge schouwspel van twee in Adamskostuum gestoken menschelijke wezens, die op hun doode gemak, onder het rooken van een sigaret, die zij zoo goed mogelijk gedroogd hadden, op de wijze van Hindoes in het zand gehurkt neerzaten en met wijsgeerige kalmte afwachtten tot hun kleederen gedroogd waren.

De zonnearmte en de wind bespoedigden het droogproces zeer en binnen twintig minuten konden de beide vrienden hun kleederen weder aantrekken.

Wel had zich nu en dan in de verte op den duinrug een of ander levend wezen vertoond in rokken of in wijde pofbroeken gekleed, maar de afstand was zoo groot, dat zij voor een onaangenaam bezoek niet behoefden te vreezen.

Toen zij weder geheel waren aangekleed, onderzocht Raffles den toestand van zijn portefeuille en zijn beide revolvers.

— Weet je hier den weg? vroeg Charly.

— Voldoende om geen vrees voor verdwalen behoeven te koesteren.

— Wat denk je te doen?

— Naar het station van Noordwijk te loopen en daar op den trein te wachten die naar Amsterdam vertrekt.

— En in Amsterdam!

— Daar zullen wij ons van nieuwe kleederen voorzien en onze vermomming weder wat opknappen!

— En zou dat geen argwaan baren?

— Daar behoef ik niet bevreesd voor te zijn, want ik behoef er geen enkel stuk goed te koopen! antwoordde Raffles.

— Hoe denk je dat te doen? riep de jonge man nieuwsgierig uit.

— Heel eenvoudig. Ik heb je wel eens medegedeeld, dat ik in de meeste groote steden van Europa een of meer huizen in huur of eigendom bezit, waar ik eenige geheime bergplaatsen heb aangebracht, die zeer moeilijk te ontdekken zullen zijn. In die woningen heb ik een groot aantal kleederen, pruiken en zelfs wapens verza-

meld, kortom, een soort van arsenaal bijeengebracht, dat mij ook nu weder van groot nut zal zijn.

— Uitstekend! Maar als men nu eens gedurende je afwezigheid een onderzoek instelde?

— Daarop heb ik natuurlijk gerekend! Door een tamelijk eenvoudige electriche installatie word ik daarvan onmiddellijk op de hoogte gesteld. Die verklikt mij dadelijk of een onbevoegde zijn neus heeft gestoken in mijn particuliere zaken.

— En is je dat al eens gebeurd?

— Eén keer — te Moskou! Ik merkte dadelijk dat er iets aan de hand was, en kon mij juist bijtijds uit de voeten maken, voor een al te schrandere politiebeampte mij zelf op het spoor was gekomen.

— Nu, dan begin ik de zaken reeds van een gemoedlijker standpunt in te zien! riep Charly vroolijk uit. En nu wij dan toch eenmaal hier zijn, moeten wij het maar als een plezierreisje beschouwen!

— Het verheugt mij, dat je het zoo inziet! hernam Raffles. Vooruit dus maar!

De beide vrienden staken het breede strand dwars over, tot zij den voet van de prachtige duinen bereikt hadden.

Na eenig zoeken vonden zij een smalle houten trap, die hun naar de kruin van een der hoogste duinen bracht.

Zoodra zij den top bereikt hadden en een blik om zich heen konden werpen, slaakte Charly een kreet van bewondering.

— Welk een prachtig schouwspel! riep hij vol bewondering uit.

. Inderdaad, zelfs voor de verwende Engelschen was het tafreel dat zich voor hun oogen uitbreidde de beschouwing overwaard.

Voor hen stuwde de Noordzee hare golven op het eindeloze breede strand, achter hen strekte zich de welige ladouwen uit, bespikkeld met de heldere kleuren der nog in bloei staande bloembollenvelden.

Verderop, in de streek van Leiden, rustte de blik op prachtige, uitgestrekte bosschen, langs de oevers van den Ouden Rijn, die zich als een zilveren lint door het groen kronkelde.

Tien minuten lang stond de jonge man onbeweeglijk het heerlijk schouwspel gade te slaan.

Toen legde Raffles hem de hand op den schouder en zeide op zachten toon:

— Zie je wel, dat ons avontuurtje toch nog zijn goeden kant heeft? Zou je ooit gedacht hebben, dat het land, waaryan Tollens gezongen heeft: „dat het aan de

baren ontwoekerd is", zooveel schoonheid bevat? Maar kom — wij mogen hier niet te lang blijven! Je kunt er zeker van zijn, dat de „K. 19" reeds lang het anker heeft geworpen en dat onze looze schipper reeds aan de justitie heeft medegedeeld, wat hem is wedervaren.

Charly ontrukte zich niet zonder moeite aan het bekoorlijk schouwspel, dat zich vóór zijn oogen uitspreidde.

Zij daalden het duin aan de andere zijde weder af, tot zij een smallen grintweg bereikten, die naar het dorp Noordwijk leidde.

In den eersten den besten winkel kochten zij twee jockeypetten, daar zij hun hoofddekseel bij het overboord springen kwijt waren geraakt.

Den winkelier maakten zij wijs, dat de wind hun petten in zee had gewaaid.

Daarop zetten zij hun weg snel voort, tot zij het kleine station bereikt hadden.

Maar gedurende dien geheelen weg hielden de twee vrienden beide handen in hun zakken, om de kolf hunner revolver geklemd.

Weliswaar gaven zij zich het air van onschuldige toeristen, maar tevens lieten zij hun blikken scherp in het rond waren, teneinde op iedereen overval verdacht te zijn.

Waar zij in de verte een auto zagen stilstaan, wachtten zij bedaard af tot het voertuig zich weder in beweging had gesteld, uit vrees, dat het wellicht eenige politieagenten kon bevatten.

Toen zij het station bereikten, hadden zij maar juist den tijd om een paar plaatsen naar Amsterdam te koopen.

Raffles slaakte een zucht van verlichting, toen zij goed en wel in een coupé eerste klasse waren gezeten.

— Hoe lang duurt de reis? vroeg Charly.

— Drie kwartier!

— En als men eens de groote stations gewaarschuwd had? vroeg Charly verder.

Daarop luidde het antwoord:

— Dat lijkt mij zeer onwaarschijnlijk, want alles wel beschouwd, kan die brave schipper ons toch niets verwijten! Integendeel — wij hebben hem honderd pond sterling laten verdienen. Maar wij moeten in ieder geval op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn! Blijf dicht bij mij, en zoodra er gevaar dreigt, zal ik je wel waarschuwen met een van onze geheime teekens.

— Maar Henderson, beste Edward? Heb je wel aan Henderson gedacht?

— Ja zeker! antwoordde Raffles. De brave kerel zal

natuurlijk zeer in ongerustheid zitten, maar hij weet, dat hij onmiddellijk naar Londen moet gaan, als wij ons niet op de aangewezen plaats ontschepen. Ik ben van zins hem van Amsterdam uit onmiddellijk te telegrafeeren, opdat hij met een auto en wat jachtgeweren dadelijk overkomt!

De trein snelde intusschen met onverminderde vaart voort en om negen uur des morgens reed hij het Centraal station binnen.

Raffles en Charly sprongen spoedig op het perron en voegden zich bij de reizigers die de breede steenen trappen naar den uitgang afdeelden.

Hun oogen speurden naar alle richtingen, maar zij konden niets verdachts ontdekken.

Zij passeerden het tourniquet, waar de beambte hun kaartjes aannam, zonder dat er zich iets voordeed.

— Ken je hier den weg? vroeg Charly.

— Bijna even goed als in Londen, beste jongen. Ik ben hier herhaaldelijk geweest. Er is hier veel moois te zien voor iemand die tijd en goede oogen in het hoofd heeft. Ik heb de stad echter op een andere manier bekeken, dan de gemiddelde toerist zulks pleegt te doen en daarom heb ik er dan ook vele dingen gevonden, die aan de anderen ontsnappen. Maar kom, laten wij ons nu dadelijk naar mijn huis begeven.

Hij nam Charly onder den arm en liep met snelle schreden het breede Damrak af, tot hij de Oude Brugsteeg had bereikt.

Deze sloeg hij in, volgde toen de Warmoesstraat gedurende eenigen tijd en sloeg toen opnieuw een kleine steeg in, tot hij het Oude Kerksplein bereikte.

Hij liep om de prachtige Oude Kerk heen, tot hij op den O. Z. Voorburgwal stond.

— Waar zijn wij hier? vroeg Charly.

— In een der oudste gedeelten van Amsterdam. De plek waar wij nu staan behoort tot de kern der stad, zooals die omstreeks dertienhonderd door een der Graven van Amstel gesticht werd.

— Zouden deze huizen uit de veertiende eeuw dateren? riep Charly vol verbazing uit.

— Dat natuurlijk niet! hernam Raffles lachend. De stad is immers sinds dien meermalen door een brand bijna geheel verwoest, maar ouder dan van zestien honderd vijftig zijn zij toch zeker niet, tenminste de meesten hunner.

De beide mannen stonden nu stil voor een zeer hoog en smal huis op den hoek van den O. Z. Voorburgwal en de St. Annastraat.

Raffles tastte even in zijn zak en haalde er een ouden sleutel van een zonderling model uit.

De deur ging open en de beide mannen gingen het huis binnen.

Het was een zeer zonderling, oud gebouw, vol ontelbare trapjes, opkamertjes, wenteltrappen en smalle, kronkelende gangen.

Het was half pakhuis, half woonhuis.

Niemand scheen het te bewonen.

Alles was doodstil.

De meeste kamers waren echter met eenvoudigen smaak gemeubeld.

— In welke hoedanigheid heb je dit huis in 's hemelsnaam gehoord? vroeg Charly.

— Als een handelsreiziger! antwoordde Raffles kalm. Je weet zeker wel, dat deze soort nijvere burgers nooit langer dan een paar dagen in een en dezelfde stad vertoeft!

De beide vrienden waren tot de derde verdieping van het huis doorgelopen en stonden nu stil voor een smalle, door ouderdom uitgezakte deur, welke Raffles eveneens met behulp van sleutel, dien hij uit zijn zak haalde, opende.

Zij bevonden zich in een vertrek, dat schaarsch gemeubeld was, en waarvan het eenige raam uitkeek op een kleine, morsige binnenplaats.

Raffles liep aanstonds naar een hoek van het vertrek, tilde met behulp van zijn zakmes een stuk van een plank uit den vloer en draaide aan een kleinen knop, die zich daar bevond.

Aanstonds schoof een met behangselpapier beplakt schot terzijde en werd een smalle, maar lange opening zichtbaar, die vol kleederen hing, en op welker bodem eenige smalle kisten stonden.

Charly keek vol bewondering toe.

— Ik geloof dat het goed werk is! zeide Raffles niet zonder eenigen trots. Die soort kast die je daar ziet, heb ik zelf niet zonder moeite in den muur uitgebroken. Zij is even diep als de muur dik is! Dat wil zeggen, bijna twee voet. Laten wij ons maar spoedig verkleeden.

— Maar veronderstel eens, dat je hier overrompeld wordt! merkte Charly op.

— Beste jongen, laat ik je eens en vooral zeggen, dat ik, voor ik een huis koop, of huur, het eerst duchtig van den zolder tot den kelder onderzoek! Ik ben ook zeer gesteld op heel oude huizen, want steeds hebben deze van die geheime inrichtingen, die iemand van mijn vak goed te stade komen! Ik wil bijvoorbeeld noemen: geheime trappen in de dikke muren, onderaardsche

tunnels, en verborgen deuren, om van de groote kelders met hun tallooze uitgangen te zwijgen. Er zijn hier in dit oude gedeelte van Amsterdam huizen, waarvan de geheimen maar aan zeer weinig menschen bekend zijn. Onze voorouders schenen er nu eenmaal steeds liefhebberij in te hebben, voor een aparten uitgang te zorgen. Laat ik er even aan toevoegen, dat dit in de duistere middeleeuwen vaak noodig was.

Onder het spreken hadden de beide mannen zich van hun goed ontdaan.

Zij reinigden zich behoorlijk in de badkamer, die aan het vertrek grènsde en staken zich daarna in een keurig sportpak.

Tenslotte namen zij hun gelaat nog eens duchtig onder handen, waarvan de grime door het zee-water tamelijk veel geleden had.

Om tien uur waren zij hiermede gereed.

— Nu nog een vraag, beste Edward! zeide Charly. Kan men hier goed eten?

Raffles barstte in lachen uit.

— Dat is een vraag die van pas komt! zeide hij. Je moet wel uitgehongerd zijn. Maar stel je gerust — men eet hier in Holland wel geen in vele liters water gekookte groenten en geen half rauwe biefstuk, zooals in het vaderland, maar ik verzeker je, dat je je niet te beklagen zult hebben.

Met deze woorden bracht Raffles het mechaniek van de geheime kast weder in beweging, de beide vrienden verlieten het vertrek, waarvan Raffles de deur zorgvuldig sloot, zij daalden het doolhof van portaaltjes, trappen en gangen weder af, tot zij de straatdeur bereikt hadden.

Zij zochten zoo spoedig mogelijk een goed restaurant en gebruikten een stevigen maaltijd, maar niet nadat Raffles een telegram gezonden had aan het adres van „J. Henderson, chauffeur van Lord William Aberdeen, Regentstreet, Londen!”

HOOFDSTUK VI.

Een wonderlijk geval.

In den loop van den middag zond Raffles een telegram aan het adres van Baron van Breukelaar en het telegrafisch antwoord, dat hij eenige uren later ontving, scheen hem te bevredigen.

— Wij vertrekken morgen naar Nijmegen, beste jongen! zeide hij tot Charly, met wien hij zat te praten in den wintertuin van het groote hotel, waar de beide vrienden hun intrek hadden genomen.

— Wachten wij de komst van Henderson niet af?

— Zeker! Maar hij kan reeds morgenochtend hier zijn! Waarschijnlijk zal hij met de nachtboot reizen.

De voorspelling van Raffles zou bewaarheid worden, want den volgenden morgen om half negen, kwam een kellner van het hotel hem waarschuwen, dat zijn chauffeur was aangekomen.

— Laat hem maar hier komen! beval Raffles.

Een oogenblik later trad Henderson, op zijn gewone keurige wijze gekleed, het logeervertrek binnen.

Zijn gelaat stond zoo kalm, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, dat hij zijn meester thans in de Nederlandsche hoofdstad aantrof, terwijl hij toch reeds gisteren te Londen heboorde te zijn.

— Wel Henderson, zoo begon Raffles, terwijl hij den chauffeur glimlachend aanzag, je hebt ons gisteren te Hull zeker tevergeefs gewacht?

— Ik dacht, dat gij wel verhinderd zoudt zijn, Mylord! antwoordde de chauffeur kalm.

Charly barstte in lachen uit.

— Verhinderd is het goede woord! riep hij uit. Wij waren inderdaad niet in staat om aan de afspraak gevolg te geven, beste Henderson!

— Dat begreep ik wel, mijnheer Brand, hernam Henderson, en daarom ben ik ook maar zoo spoedig mogelijk naar Londen doorgevaren. Ik rook onraad!

— Daaraan heb je zeer goed gedaan, beste Henderson! zeide Raffles op ernstigen toon. De auto is veilig overgekomen?

— Ja Mylord! Zij staat in de garage.

— Vul dan den benzinevoorraad bij, wij vertrekken aanstonds naar Nijmegen.

— Zijn de wegen daar breed, Mylord?

Dit was steeds de eerste vraag, welke de brave chauffeur stelde, zoodra hij in een hem onbekende streek kwam. De schoonheid der natuur boezemde hem niet half zooveel belang in als de breedte en de hoedanigheid van de straatwegen.

Maar Raffles kon hem spoedig geruststellen.

— Het zijn daar voor het meerendeel grintwegen, beste Henderson, maar zij zijn uitmuntend onderhouden en ik beloof je, dat je er je hart zult kunnen ophalen.

— Wanneer vertrekken wij, Mylord?

— Zorg dat je over een uur gereed bent.

Henderson boog en verwijderde zich.

De beide vrienden maakten zich reisvaardig, Raffles betaalde de hotelrekening en daarop deden zij nog eenige inkoop, waarna zij weder naar het hotel terugkeerden, waar de auto reeds gereed stond.

Binnen in de auto stond een reiskoffer, terwijl er nog een tweede met riemen achter aan den wagen was vastgesjord, benevens een lange, smalle geweerkt.

De beide vrienden stapten in, en Henderson bracht de auto in beweging.

Raffles had hem van te voren den weg duidelijk gemaakt.

Echter scheelde het eenige malen zeer weinig, of de Engelsche chauffeur was in botsing gekomen met de Amsterdamsche ordebewakers, die op het punt van snelheid en rechtshouden geen gekheid verstaan.

Voor al dat laatste was Henderson een doorn in het oog.

Hij, die in zijn eigen land steeds gewend was om links te houden, kon zich maar niet schikken naar wat hij „een krankzinnige bepaling” noemde.

Alles liep echter zonder ongelukken af, en om half elf snelde de auto in volle vaart den weg langs den Amstel naar Utrecht op.

De Bisschopstad was nauwelijks veertig minuten later bereikt!

Hier werd gestopt ten einde te lunchen en daarop vervolgde de auto haar weg door de Betuwe.

Charly genoot zijgend van het prachtige schouwspel, dat zich hier aan zijn verbaasde blikken voordeed.

Van tijd tot tijd slaakte hij een kreet van bewondering.

Raffles genoot van de vreugde van zijn metgezel en maakte hem slechts nu en dan opmerkzaam op een der schoonste punten.

De auto reed over Amerongen, Rhenen, Wageningen en Bommel, stak de Waal per gierpont over en reed om twee uur Nijmegen binnen.

Zonder zich in de stad zelve op te houden, reed de auto in vlugge vaart, thans door Raffles zelf bestuurd, door Nijmegen heen, welke stad zij langs den Groesbeekscheweg weder verliet.

Nu was het de beurt van Henderson om van zijn zitplaats naast zijn meester, opgetogen om zich heen te zien.

— Welk een prachtige wegen, Mylord! riep Henderson eindelijk uit, toen hij zich niet meer bedwingen kon.

— Heb ik er te veel van gezegd, Henderson? vroeg Raffles lachend.

— Neen, Mylord, het is bijna zoo mooi als in Engeland!

En dit was zeker wel de hoogste lof, welken de brave chauffeur aan een vreemd land kon toezwaaien.

De auto vervolgde intusschen snel haar weg, liet het Galgeveld rechts liggen, reed voorbij den Marienboom, de Ploeg en de Drie huizen en sloeg bij het Groeske den weg in die naar den Meiberg voert.

Gedurende al dien tijd had Raffles de auto met zoo veel zekerheid bestuurd, als had hij jarenlang in deze omgeving gewoond, waarbij zijn verbazend aardrijkskundig geheugen hem zeer te stade kwam.

Eindelijk hield de auto stil aan het begin van een breede laan, aan welks uiteinde men een zwaar verguld hek ontdekte.

Dit hek behoorde aan „de Poel”, het prachtige buiten van Baron van Breukelaar.

Raffles keek even om zich heen, als om zich te vergewissen, dat hij op de goede plaats was aangeland en zeide toen, terwijl hij zich naar Charly omwendde met een verwonderden klank in zijn stem:

— Het verbaast mij wel wat, dat de Baron mij niet tegemoet komt! Ik heb hem toch het uur van onze aankomst geseind.

Hij verdiepte zich echter niet verder in deze zaak, maar bracht de auto weder in beveging, die pas stilstond, toen de beide voorste lantaarns het hek bijna raakten.

Nu pas konden de reizigers het prachtige buiten in zijn vollen omvang overzien.

Het was op een heuvel gelegen en van zijn ramen uit had men een prachtig vergezicht, uren ver in den omtekk.

Het gebouw was een van die fraaie deftige heerenhuizen, zooals men er in dit gedeelte van Nederland nog een groot aantal vindt.

Het groote middengedeelte strekte zich over een afstand van ongeveer zestig meter langs het prachtige uitstekend onderhouden grasveld uit, dat langzaam naar het hek afglooiden en in het midden een grooten vijver bezat, omgeven door een grooten breeden rand.

Van het hek liepen twee breede oprijpaden naar het buiten, die zich verenigden voor een breed terras, hetwelk met een vijftal treden naar het begin van het grasveld afdaalde.

Daar er niemand verscheen en het geheele buiten een zonderlingen indruk van verlatenheid maakte, welke Raffles zeer trof, besloot hij eindelijk zelf te handelen.

— Bel eens aan, Henderson! zoo beval hij den chauffeur.

Henderson sprong van den wagen en liep naar den koperen beltrekker, die aan een der stijlen van het hek was opgehangen.

Vijf minuten verstreken.

Toen wendde Raffles langzaam het hoofd om naar Charly en zeide op zachten toon:

— Dat is heel merkwaardig! Wij zijn eerder te laat dan te vroeg. Bij vroegere gelegenheden kwam Suze, het lieve dochttertje van mijn vriend, mij reeds van verre tegemoet huppelen, om mij te verwelkomen. Het hek vloog dadelijk open en er verschenen aanstonds een viertal bedienden.

— Weet je waaraan het me herinnert, Eward? vroeg Charly, die zelf onder den indruk kwam van deze zonderlinge stilte. Het herinnert me aan het Paleis van de Schoone Slaapster.

— Je hebt gelijk — met dit onderscheid evenwel, dat er hier zelfs geen menschen zijn die slapen! Er zijn er in het geheel geen, noch in wakenden, noch in slapenden toestand!

— En wij kunnen toch bezwaarlijk over het hek heen klimmen!

— Neen, beste Charly, dat gaat ditmaal niet! hernam Raffles glimlachend. Er zijn zeer veel menschen bij wie je zonder gemoedsbezwaar zulke toeren verricht, teneinde mij in het bezit te stellen van iets dat hun toebehoort, maar bij Baron Willem van Breukelaar zou ik dat nooit doen. Hij is een zeer humaan man en ik acht hem zeer hoog.

Juist op dat oogenblik had Henderson op eigen gezag voor de tweede maal gebeld.

Nog eenigen tijd wachtten de beide vrienden.

Toen verscheen er heel in de verte, aan de overzijde van het grasperk uit een kleine zijdeur, een oude vrouw, die blijkbaar bezig was haastig haar natte handen aan haar boezelaar af te veegen.

Zij kwam snel naar het hek toedribbelen en reeds in de verte zag Raffles, hoe langer hoe verbaasder, dat het gelaat van de oude dienstbode, die hij zeer goed kende, zeer bleek was en dat zij blijkbaar zoeven haar tranen had gedroogd.

Eindelijk stond de oude dienstbode voor het hek stil, aan welks spijlen zij zich met beide handen vastgreep.

— Zijt gij het, Mylord? vroeg zij met bevende stem, terwijl zij haar oude oogen half dichtkneep.

— Ja, ik ben het Marie! antwoordde Raffles. Wat

is hier toch gebeurd, oudje? Wat zie je er uit. **Waarom** komt freule Suze me niet tegemoet?

De oude vrouw zuchtte diep en haar oude handen schenen nog sterker te gaan beven.

En haar stem klonk nauwelijks hoorbaar, toen zij antwoordde:

— Juffrouw Suze is er niet, Mylord!

— Is er niet? herhaalde Raffles verbaasd. Waar is zij dan? In een brief, dien de Baron mij verleden week schreef, heeft hij mij haar groeten nog overgebracht.

— Zij was hier nog gisterenavond, Mylord! kwam de oude vrouw toonloos.

— En nu?

— Nu is zij verdwenen!

Raffles slaakte een kreet van schrik.

— Verdwenen zeg je? Doe aanstonds het hek open, ik wil den Baron dadelijk spreken. Misschien kan ik hem helpen.

— Dat gave God, Mylord! riep de oude vrouw uit. Mijn meester bevindt zich in een verschrikkelijken toestand. Wij allen zijn bevreesd om hem te naderen. Alle bedienden zijn er al sedert vannacht om twee uur op uit, om den omtrek af te zoeken.

— En hebben zij niets gevonden? Neen, antwoord maar niet, Marie! Ik zal het aanstonds wel aan je meester vragen, laat mij spoedig binnen.

De oude vrouw opende niet zonder moeite het zware hek.

Henderson sprong op de treeplank en aanstonds reed de auto in snelle vaart de oprijlaan op.

De wagen stond stil voor het terras op hetzelfde oogenblik, dat de deur geopend werd door een kamermeisje, eveneens met roodbekreten oogen, die den wagen zeker had zien aankomen.

— Ken je me nog, Anna? vroeg Raffles aan het meisje, zoodra hij het terras was opgesneld.

— Ja zeker, Mylord! gaf het meisje ten antwoord, welker geheugen alle reden had zich den Grooten Onbekende nog te herinneren, wiens kolossale fooien nog maanden na zijn vertrek het onderwerp van het gesprek in de dienstbodenkamers vormden.

— Breng mij dan aanstonds naar je meester, lief kind! zeide Raffles.

Het meisje scheen een oogenblik te aarzelen.

— Hij verwacht mij! drong Raffles aan.

— Dan is het wat anders, Mylord, want mijnheer de Baron bevindt zich in een verschrikkelijken toestand. Wij zijn bevreesd, dat hij er nog gek van zal worden.

Charly was intusschen ook van den wagen gekomen en had zich bescheiden bij Raffles gevoegd.

Hij volgde zijn vriend nu op eenigen afstand en trad na dezen een groot, in deftigen stijl gemeubileerd studeervertrek binnen, waarvan het meisje de deur geopend had.

De jonge man bleef op den drempel van de deur staan, terwijl Raffles snel toeliep op een man van een lange gestalte en met wit haar, die met groote passen, de handen op den rug gevouwen, het vertrek op en neer liep, blijkbaar ten prooi aan de vreeselijkste smart.

Hij bleef even staan toen hij de voetstappen hoorde naderen en het volgende oogenblik had hij zich omgewend en lagen de beide vrienden in elkanders armen.

Een schorre snik welde uit de keel van den ongelukkigen vader op.

Voor het eerst scheen hij aan zijn tranen den vrijen loop te kunnen geven.

— Mijn arm kind! Mijn Suze! riep hij uit.

Raffles antwoordde eerst niets.

Hij begreep dat deze uitbarsting van smart den ongelukkigen man verlichting zou brengen.

Bijna tien minuten weende de oude man aan de borst van Raffles.

Eindelijk richtte hij zich op, keek Raffles in de oogen en zeide:

— Ik geloof dat je mij door den hemel gezonden bent, Edward! Ik ben ten einde raad.

Raffles legde den baron kalmeerend de hand op den schouder en zeide toen ernstig:

— Misschien kan ik wat voor je doen, Willem! Maar daarvoor is het natuurlijk noodig, dat je mij alles vertelt. Sta mij echter toe, dat ik je voor alles mijn trouwen vriend en secretaris, Charly Brand, voorstel. Hij vergezelt mij voor het eerst naar je schoone vaderland. Het is echter hetzelfde of je tegen mij spreekt of tegen hem en bovendien zal zijn schranderheid ons misschien van nut kunnen zijn.

Baron van Breukelaar stak Charly, die snel kwam toelopen, de hand toe en zeide op hartelijken toon, maar nog steeds met denzelfden smartelijken klank in zijn stem:

— Gij zijt welkom, mijnheer! De vrienden van mijn vrienden zijn mijn vrienden. Ik moet slechts mijn verontschuldiging maken, dat gij mijn huis onder zulke droeve omstandigheden betreedt!

— Laat u dat niet verontrusten, Baron! zeide Charly op hoffelijken toon. Ik zou het een geluk achten als ik

Mylord Aberdeen behulpzaam kan zijn en als ik u daarvoor een dienst heb kunnen bewijzen.

Raffles geleidde nu den ongelukkigen man zachtjes naar een breede leeren sofa, die tusschen twee der ramen instond, welke op het breede grasveld uitzagen, dat zich hier ook terzijde van het huis uitstreckte, en zeide toen op overredenden toon:

— En vertel mij nu eens wat er gebeurd is. Ge zult wel begrepen hebben, dat ik de hoofdzaak al van onze oude Marie heb vernomen.

— Wel, wat zou ik daar eigenlijk nog aan kunnen toevoegen! riep Baron van Breukelaar uit.

— Vertel het mij toch maar! drong Raffles aan.

— Welnu dan, gisteren was het hier na een periode van slecht weer, weer de eerste fraaie dag, dien wij sedert lang gehad hebben. Het spreekt van zelf, dat mijn Suze daarvan dadelijk gebruik maakte om wat paard te rijden, te fietsen en te wandelen. 's Avonds werd het nog warmer en ofschoon zij wel weet, dat ik het niet graag heb, drong zij er op aan, nog een avondrit te maken. Eindelijk gaf ik toe en ik zou mijzelf kunnen vloeken, dat ik het deed! Omstreeks half negen liet zij haar paard zadelen. Ik keek haar op het terras staande na — en na dien tijd heb ik haar niet meer terug gezien!

— Gij hebt niet het minste vermoeden, waarheen zij gegaan kan zijn? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Niet het minste!

— Maar weet je zeker, dat er een ongeluk gebeurd moet zijn?

— Dat kan niet anders, Soliman kwam omstreeks half tien aandraven! Je kunt je de ontzetting voorstellen van onzen ouden Johan, den koetsier, toen het paard daar kwam aandraven, over den smallen zijweg, die van den hoofdweg naar de stallen voert.

— Johan is dat natuurlijk dadelijk komen zeggen?

— Opmiddellijk nadat hij Soliman had opgevangen en gestald!

— Is het paard daarna ontzadeld?

— Dat geloof ik wel! Johan zal natuurlijk niet zoo overstuur zijn geweest, of hij zal het zwaar vermoede dier van het tuig hebben ontdaan.

— Was het paard vermoeid! riep Raffles op levendigen toon uit.

— Het glom tenminste van het zweet! Het schuim stond het dier op de lippen!

— Dat is misschien van betekenis! riep Raffles

uit. Als ik mij wel herinner, was Suze een uitstekend paardrijdster?

— Dat was zij!

— Maar Soliman kan verschrikt zijn en haar onverhoeds hebben afgeworpen. Misschien heeft men haar toen ergens gevonden en in een of andere boerderij binnen gedragen!

De baron schudde mismoedig het hoofd.

— Dat heb ik natuurlijk ook gedacht! zeide hij. Ik heb onmiddellijk in de geheele buurt, niet alleen mijn bedienden, maar ook die van eenige bureu uitgezonden, die zij welwillend tot mijn beschikking hadden gesteld, te zamen ongeveer dertig mannen! Zij zijn tot ver in den omtrek op iedere boerenhofstede navraag gaan doen. Maar niemand had mijn arm kind opgenomen.

— Niet opgenomen — maar ook niet gezien? vroeg Raffles.

— Neen!

— Niet gehoord ook?

— Gehoord? Wat meen je daarmee?

— Welnu, zij kunnen toch den hoefslag van een snel galopperend paard wel gehoord hebben.

De oude Baron haalde de schouders op.

— Al hadden zij dat gedaan — wat zou mij dat dan gegeven hebben?

Er volgde een oogenblik van stilzwijger

Raffles bekeek de nagels van zijn vingers en vestigde toen zijn heldere oogen doordringend op het gelaat van zijn vriend.

— Dat is een hoogst ernstige zaak, Willem! Wij mogen hier geen overwegingen van lieschheid laten gelden. En daarom vraag ik je op den man af: is het volstrekt onmogelijk, dat Suze misschien met haar zinnentoon ontvoerd is?

De Baron maakte een snel en verontwaardigd gebaar, alsom deze gedachte verre van zich te werpen.

— Dat is geheel en al uitgesloten! riep hij toen uit. Dat is krankzinnigheid om zoo iets te denken. Mijn Suze — mijn eenig kind zou mij op die manier verlaten? Zij zou op die manier hebben kunnen comediespelen? Neen, dat is onmogelijk! Zij was gisterenavond even vroolijk en opgewekt als altijd.

Na deze woorden op bijna onhoorbaren toon te hebben gezegd, begroef de ongelukkige vader het hoofd in beide handen en begon toen zachtjes te snikken.

Weder legde Raffles zijn hand op den schouder van zijn vriend en hernam op zachten toon:

— Ik moest dit vragen, omdat het veel zou ophelderen! Nu moet ik wel bekennen, dat het een hoogst

zonderling geval is, tenminste als wij hier toch niet met een ongeluk te doen hebben.

— Maar dan had men haar toch moeten vinden! riep Baron van Breukelaar uit.

— Is hier geen groot water in de buurt? vroeg Raffles op zachten toon.

— Zeker, er is een groote smalle vijver bij den Achtersprong! antwoordde de Baron. Maar ik herhaal je nogmaals, dat Suze er niet het meisje naar is om zich door Soliman te laten afwerpen!

— Het dier kan misschien voor een automobiël geschrikt zijn! zeide nu Charly op zachten toon op zijn beurt, terwijl hij nauwelijks durfde opzien.

— Neen mijnheer Brand, en nogmaals neen! riep de Baron uit. Alle wegen zijn daar zeer smal, zoodat daar volstrekt geen auto kan komen en zelfs geen motorrijwiel, vanwege het rulle zand, waaruit die wegen bestaan. Bovendien loopen zij op ruim drie meter afstand van den waterkant.

— Maar is hier geen grooter water in de buurt? vroeg Raffles nogmaals.

— Ja — het Weiler Meer! antwoordde de Baron op gedempten toon. Maar nooit zou zij zich zoover gewaagd hebben, zelfs met een flink paard als Soliman zou zij nog anderhalf uur noodig hebben om dat water te bereiken, en nog eens dien tijd om terug te keeren. Zij weet echter, dat ik steeds in ongerustheid verkeer, als zij 's avonds uitrijdt en zij had mij beloofd binnen het uur terug te zijn.

Raffles stond op en liep zwiingend en met gebogen hoofd het vertrek op en neer.

Toen kwam hij weder voor den ouden Baron staan, stak hem beide handen toe, drukte die van zijn vriend krachtig en zeide:

— Ik wil deze zaak met al mijn macht tot een goed einde zien te brengen, Willem. Maar wees er zeker van, dat wij hier met een zeer ernstig geval te doen hebben — ernstig en raadselachtig.

HOOFDSTUK VII.

De eenzame molen.

De drie heeren gebruikten gezamenlijk het middagmaal in de prachtige eetzaal van het landhuis, die boven de werkkamer van den heer des huizes was gelegen.

Langzamerhand waren alle bedienden zeer vermoeid

van hun onderzoekingstocht teruggekeerd en telkens als de oude dienstbode de komst van een hunner kwam melden, vloog de ongelukkige vader op, om den man tegemoet te stormen.

Maar telkens kwam hij met een smartelijken trek van teleurstelling op het edel gelaat en slependen tred zijn plaats aan de tafel hernemen.

Raffles trachtte de gedachten van den ongelukkigen vader gedurende het middagmaal op andere onderwerpen te brengen, door eenige, met veel geest voorgedragen reisavonturen, in welke poging hij krachtig werd terzijde gestaan door Charly Brand.

Maar niets scheen den Baron te kunnen afleiden.

De twee vrienden gevoelden zich dan ook opgelucht, toen de maaltijd eindelijk beëindigd was en zij hun moeilijke taak konden aanvaarden.

Zij traden naar den grooten erker, waarvan het raam openstond, om de heerlijke zomerlucht binne te laten, en staken daar een voortreffelijke havanna op, welke een der bedienden kwam presentereeren.

Terwijl de geurige rookwolkjes naar boven kronkelden, lief Raffles zijn blikken waren over het heerlijke panorama, dat zich zoover het oog reikte, uitstrekke aan den voet van den heuvel, waarop zich het oude landhuis verhief.

De lucht was zoo helder, dat zij op dat oogenblik ver over de omringende bosschen heen tot Ubbergen en Beek konden zien en in de verte het water van het Weiler meer zagen glinsteren.

Door een zijraam van den erker zagen zij het spoor glinsteren van den spoorweg van Nijmegen naar Cleef.

Raffles bekeek echter den omtrek nog uit een geheel ander oogpunt.

Voor hem hadden die groenende bosschen en dat glinsterende water thans een geheel andere beteekenis gekregen.

Hij moest en hij zou hun geheimen doorgronden.

En in zich zelf moest hij lachen om den zonderlingen loop der omstandigheden, die hem thans, na zoo veel wederwaardigheden, in de rol van detective in het huis van een der meest bekende Hollandsche edellieden bracht.

Terwijl zijn blikken zoo over het landschap dwaalden, bleven zij eindelijk gevestigd op een punt aan den horizon.

— Zijn hier nog molens? vroeg hij half lachend aan den baron, die naast hem was komen staan.

— Er is er maar een, voor zoover ik weet! antwoordde deze.

— Die daar ginds zeker? vroeg Raffles, terwijl hij den vinger uitstreekte naar een molen, waarvan de wiekan onbeweeglijk omhoog staken.

— Ja — maar men kan het eigenlijk geen molen meer noemen, want hij werkt reeds sedert anderhalf jaar niet meer!

— Hij leverde zeker niets op?

— Dat geloof ik niet! De molenaar hield eenvoudig met malen op — dat is alles voor zoover ik weet.

— Wel, dan zal hij zich rijk gemalen hebben! riep Raffles lachend uit.

De oude Baron haalde de schouders op.

Een trek van lichten wrevel vertoonde zich op zijn gelaat.

Waarschijnlijk begreep hij volstrekt niet waartoe deze vragen dienden.

Hij kende de methodes van zijn vriend nog niet.

— Op welken afstand is die molen ongeveer hier vandaan gelegen? vroeg Raffles.

— Op ongeveer ander half uur loopens!

— Ik dank je, Willem! En nu zal ik eens naar den stal gaan en eens gaan zien, of Soliman mij niets vertelt.

Raffles gaf Charly een snellen wenk en de beide vrienden verlieten het vertrek.

Zij daalden zwijgend de trappen af, staken de vestibule over, openden de buitendeur en liepen om het huis heen naar de stallen, die op ongeveer vijftig schreden afstand waren gelegen.

De koetsier en een paar stalknechts waren druk bezig met het poetsen van eenige harnachementen.

De oude Johan, die Lord William Aberdeen ook reeds goed kende, keek op en tikte beleefd aan zijn pet.

Zijn trouw, gerimpeld gelaat stond droevig.

De zoo plotselinge en raadselachtige verdwijning van de dochter des huizes scheen overal haar invloed te doen gevoelen.

Men hoorde geen fluiten noch zingen meer en zelfs de paarden in de stallen schenen te hebben begerepen, wat er gebeurd was.

Zij stonden allen roerloos, met gebogen hoofden voor de gevulde ruifen.

Midden in een der rijen stond Soliman, het lievelingspaard van het jonge meisje.

Het was een prachtige Arabische schimmelhengst van het zuiverste ras, met een fijn, fraai gevormd hoofd, waarin twee zeldzaam schoone intelligente oogen schitterden.

— Maak het paard even los! beval Raffles tot een van de stalknechts die hem gevolgd was.

De man gehoorzaamde en bracht het paard naar buiten.

Raffles begon het dier nu met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

Toen schudde hij het hoofd en wendde zich tot den ouden koetsier met de vraag:

— Was het paard schuw of schrikachtig toen je het opving, Johan?

— Volstrekt niet, Mylord! Ik kon Soliman zonder eenige moeite bij de teugels vatten.

— Merkwaardig! bromde Raffles.

Hij wreef het prachtige dier liefkoozend over den neus, klopte het op den sierlijken hals en zeide tot den stalknecht:

— Breng het paard maar weer weg en breng mij het tuig eens, dat hij gisteren aan had.

De stalknecht verwijderde zich en kwam even daarna aandragen met het hoofdstel en het zadel.

Raffles nam het hoofdstel in de hand en vroeg aan den koetsier:

— Zeg mij eens, Johan — lingen de teugels over den hals van het paard?

— Neen Mylord! De hand- zoowel als de stangteugels, slingerden voor Soliman op en neer en hij moet er bij het draven herhaaldelijk op getrapt hebben.

— Weet je dat zeker? vroeg Raffles snel.

— Heel zeker, Mylord!

— Wel, wel — dan zou..... mompelde Raffles in zich zelf.

Hij nam de teugels in de hand en bekeek de uiteinden nauwkeurig.

— Ja, ik dacht het wel! mompelde hij.

Hij overhandigde het hoofdstel weder aan den stalknecht en zeide:

— Breng alles maar weer op zijn plaats, ik weet nu wel wat ik weten wilde.

Plotseling wendde hij zich weder tot den koetsier en vroeg:

— Zijn hier melkhuizen of andere uitspanningen in de buurt?

— Vrij wat, Mylord! Te paard kan men er zeker wel acht vinden van hier af en dan toch nog in een uur terugkomen!

Raffles stak de hand in den zak en haalde er een groote wandelkaart van de omstreken van Nijmegen uit.

Hij ontvouwde haar en vervolgde op vriendelijken toon:

— Je bent hier gewonnen en getogen, niet waar Johan? Zou je mij op deze kaart de uitspanningen die je bedoelt kunnen aanwijzen?

— Dat zal wel gaan, Mylord!

De oude man haalde een lederen brillenkoker te voorschijn en zette met eenigen omslag een zwaren, ouderwetschen bril op den neus.

— Hier heb je een potlood! zeide Raffles. Stip ze nu maar eens aan.

Johan nam het potlood tusschen zijn vereelde knuisten en begon, nadat hij de kaart goed bekeken had, hier en daar kleine stippen te zetten, waarbij hij telkens den naam van het melkhuis of de uitspanning noemde.

— Meer weet ik er niet, Mylord! zeide hij eindelijk, terwijl hij het potloodje en de kaart weder teruggaf.

— Ik dank je, Johan! zeide de Grootte Onbekende. Is deze uitspanning niet tamelijk dicht bij den molen gelegen?

— Bedoelt ge den molen van Brakelmans, Mylord?

— Heet de molenaar zoo? vroeg Raffles snel.

— Ja, Mylord!

— Ken je hem persoonlijk?

De koetsier haalde de schouders op.

— Van aanzien, Mylord! Vroeger kende ik hem beter — hij is erg veranderd in de laatste jaren!

— Hoe zoo veranderd? drong Raffles aan, voor wien geen onderdeel te gering scheen.

De koetsier haalde de schouders op en wees toen met een welsprekend gebaar op zijn voorhoofd.

— Het scheelt hem hier, Mylord! Als ik het zoo maar eens zeggen zal. Wie laat er nu zijn molen anderhalf jaar stilstaan, terwijl die vroeger een goudmijn afwierp!

— Maar waar leeft hij dan nu van? vroeg Raffles verder.

— Wel, van de opbrengst van zijn uitspanning!

Een zonderlinge trek vloog over het gelaat van den Grooten Onbekende.

Hij klopte den ouden koetsier op den schouder en zeide:

— Ik dank je voor je inlichtingen, Johan, misschien kunnen ze mij nog wel van nut zijn. Zeg me nu alleen nog maar, of die Brakelmans zijn knechts in dienst heeft gehouden!

— Welneen, Mylord! Die heeft hij weggestuurd, zoodra hij den molen sloot.

— En waar zijn die menschen toen gebleven?

— Wel, die zijn naar alle windstreken verstrooid, Mylord! Er zijn hier niet zoo heel veel molens in de buurt. Een paar zijn naar de Flierenberg en ik geloof dat zij daar nu nog zijn en dan dient er nog een als een soort kellner in de uitspanning. Hij is een man van zestig jaar en hij zou zeker nergens anders meer terecht hebben kunnen komen.

Raffles knikte in gedachte verzonken.

— Is die Flierenberg hier ver vandaan? vroeg hij.

— De molen meent gij, Mylord? Die ligt tamelijk dicht bij De Hel — ongeveer drie uur wandelen hier vandaan. Gij kunt niet missen als gij den hoofdweg volgt. Tot aan het groote café bij den achtsprong en dan rechtsaf den zandweg inslaan.

— Dank je, Johan! zeide Raffles kortaf.

Hij gaf Charly een wenk, die vol belangstelling had toegelusterd en de beide mannen gingen weder naar het landhuis terug.

Van tijd tot tijd wierp Charly een zijdelingschen blik op het gelaat van zijn meester.

Dit stond echter even ondoorgrondelijk als altijd.

— Weet je soms al iets, Edward? kon de jonge man zich eindelijk niet weerhouden te vragen.

— Weten! riep Raffles eenigszins ongeduldig uit. Ik weet natuurlijk nog niets — minder dan niets. Ik kan zelfs niets vermoeden, en ik doe volstrekt niets anders dan mijn materiaal verzamelen.

— Maar je gelooft toch op den goeden weg te zijn met dat verzamelen! vervolgde Charly glimlachend.

— Dat is heel wat anders! antwoordde Raffles op luchtigen toon.

Zij traden nu het vertrek weder binnen, wat zij zooeven verlaten hadden en waar de Baron nog altijd onbeweeglijk voor het geopende raam van den erker stond.

Raffles trad snel op hem toe en zeide:

— Het onderzoek is in vollen gang, Willem. Wij moeten je nu een paar uur verlaten om het spoor te zoeken.

— Denk je dat het iets geeft? vroeg de Baron, terwijl hij zijn oogen bijna smeekend op het gelaat van den Grooten Onbekende richtte. Terwijl je weg waart heeft de politie te Nijmegen mij telefonisch medegedeeld, dat er ook daar niet het minste spoor van mijn lieve Suze te vinden is geweest, en je begrijpt dat men haar in zoo'n betrekkelijk kleine stad zeer goed kent!

— De politie zal een verkeerd spoor gevolgd hebben! was alles wat Raffles antwoordde.

Daarop drukte hij den Baron krachtig de hand, wenkte Charly en de beide mannen verlieten het vertrek.

Zoodra zij den tuin bereikt hadden, verzocht Raffles aan een juist passeerenden bediende, zijn chauffeur te waarschuwen en hem het bevel over te brengen, dat hij aanstonds met de auto moest voorkomen.

Zij behoefden geen vijf minuten te wachten, of reeds kwam de groote blauwe auto den hoek van het buitenverblijf omrijden.

— Ik zal zelf wel sturen, Henderson! riep Raffles den chauffeur toe. Ik ken de omstreken hier waarschijnlijk beter dan jij!

De chauffeur maakte plaats en Raffles ging achter het stuurwiel zitten, terwijl Charly in de auto sprong.

De wagen reed den oprijweg af, het hek uit, dat thans geopend was en volgde toen den weg, dien de oude koetsier zoeven had genoemd.

De wagen reed zoo snel, dat hij binnen een half uur stil hield in de buurt van een smallen zandweg, dicht bij De Hel.

De wagen kon hier niet verder.

Maar op eenigen afstand zagen de mannen de langzaam draaiende wieken van een molen.

— Wacht hier, Henderson! zeide Raffles.

Snel volgden zij het zandpad en na tien minuten loopens hadden zij den molen bereikt.

Raffles liep recht op de deur toe, die juist open ging.

De molenaar trad naar buiten en keek de beide vreemdelingen tamelijk verbaasd aan.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik je kom storen baas, zeide Raffles vriendelijk, maar ik wilde graag weten of je hier soms een man in dienst heb, die op den molen van Brakelmans gewerkt heeft.

— Ja, mijnheer! antwoordde de molenaar. Daar komt hij juist aan.

Inderdaad naderde op eenige passen afstand een geheel wit bestoven molenaarsknecht, reeds door den ouderdom gebogen, maar niettemin nog krachtig en gezond.

Hij bleef verbaasd stilstaan, toen hij de beide vreemdelingen zag.

— Goede vriend! zoo wendde Raffles zich tot den knecht. Zoudt gij mij eenige inlichtingen willen geven omtrent uw vroegeren patroon?

De knecht keek eerst zijn baas eens aan en antwoordde toen:

— Als ik er geen schade mee kan doen — vraag dan maar op!

— Gij zijt immers bij uw vroegeren patroon weggegaan, omdat hij plotseling het bedrijf van den molen stop zette?

— Zoo is het!

— Kunt gij de reden niet vermoeden, waarom Brakelmans dat deed?

De knecht haalde de schouders op voor hij antwoordde:

— Wij geloofden allen, dat de dood van zijn dochter hem geheel en al overstuur heeft gemaakt, mijnheer! Hij is bijna veertien dagen achtereen voortdurend om het kerkhof heengedwaald, waar zij begraven was en enkele malen heeft men hem met geweld van het graf moeten weghalen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd.

— Hoe zag die dochter er ongeveer uit! vroeg hij. Gij hebt haar zeker gekend?

— Ja mijnheer, heel goed. Wij hielden allen evenveel van haar. Zij was engelachtig goed voor ons arbeiders en het zonnetje in huis! Haar vader verafgoodde haar letterlijk. Zij was niet heel groot, slank en ze had prachtig dik blond haar, dat altijd in twee groote vlechten op haar rug neerhing. Zij kan nauwelijks achttien jaar geweest zijn, toen zij stierf. Een longontsteking, Mijnheer — er was geen kruid tegen gewassen.

Raffles stond in gedachten verzonken en Charly kon aan het glinsteren van zijn oogen zien, dat zijn hersens razend snel combineerden.

De Groote Onbekende haalde een geldstuk te voorschijn, drukte het den man in de hand en zeide:

— Dat is voor je moeite, vriend. Nu wil ik afleen nog maar van je weten, hoe je over Brakelmans in zijn tegenwoordigen toestand denkt!

De molenaarsknecht krabde zich eens achter het oor en antwoordde toen:

— Hij heeft buien van vreeselijke woestheid, mijnheer, en dan zou ik iedereen raden hem uit den weg te blijven. Vooral als hij gedronken heeft is hij vreeselijk. Maar dan weer heeft hij neerslachtige buien en ziet men hem in geen weken. Dan zit hij maar in den molen, waarvan de wieken al anderhalf jaar stilstaan en zit maar naar buiten te tuen, als verwachtte hij ieder oogenblik zijn dochter te zien aankomen.

Raffles had den man nauwelijks laten uitspreken.

Hij bedankte hem nogmaals, zeide eenige vriendelijke woorden tot den molenaar en ijelde zoo snel het

zandpad weer af, dat Charly moeite had hem bij te houden.

— Kun je den weg nu terugvonden, Henderson? vroeg hij den chauffeur.

— Dat zal wel gaan, Mylord!

— Dan zullen wij binnen gaan zitten, Charly! zeide Raffles.

De beide mannen stapten in.

Charly kon zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en begon dadelijk te vragen.

— Ik geloof dat je iets ontdekt hebt? vroeg hij.

— De zaak lijkt mij nu zoo helder als glas! antwoordde Raffles.

— Meen je dat? vroeg de jonge man. Ik wil je eerlijk bekennen, dat zij voor mij nog totaal duister is.

— Dan zal ik je wel eens op weg helpen! zeide Raffles glimlachend.

— Het staat om te beginnen vast, dat het paard haar niet heeft afgeworpen. Zij is er dus vrijwillig afgestegen. Waar kon zij dat anders hebben gedaan dan bij een uitspanning? Midden in een bosch en geheel alleen zal toch geen enkele vrouw het in haar hoofd krijgen uit het zadel te stijgen, omdat zij de grootste moeite zou hebben, er geheel alleen weder in te komen.

— Dat ben ik niet met je eens! zeide Charly.

— Welnu, ik heb onderzoek gedaan en van alle café's en uitspanningen is bericht ontvangen, dat het meisje daar niet gezien is — een uitspanning echter verklaarde het niet te weten. Nu, dat lijkt mij al heel zonderling. Men heeft iemand gezien of men heeft hem niet gezien. En nu is dat melkhuis juist dicht bij de woning van Brakelmans gelegen. Dan hebben wij de omstandigheid, dat het paard vastgebonden is geweest, zooals blijkt uit het afhangen van de teugels. Nu heeft verder Brakelmans anderhalf jaar geleden een dochter verloren, die buitengewoon veel op Suze geleek. Begin je licht te zien?

De jonge man staarde Raffles met groote oogen aan en mompelde toen:

— Je denkt dus dat hij haar ontvoerd heeft?

— Dat denk ik! Je moet niet vergeten dat wij met een krankzinnige te doen hebben. De man is in zijn geestvermogens ernstig gekrenkt en wellicht heeft hij in Suze zijn overleden lieveling meenen terug te vinden. Hoe het ook zij, wij zullen het spoedig onderzoeken.

— Maar beste Edward, dat had toch opzien moeten baren! Men ontvoert toch maar niet in een beschaafd land een jong meisje zonder dat iemand het merkt?

— Dat ben ik volstrekt niet met je eens! antwoordde Raffles glimlachend. Maar van een gewelddadige ontvoering is geloof ik in het geheel geen sprake. Suze kent natuurlijk den ouden molenaar zeer goed, en het is volstrekt niet verwonderlijk, dat zij een eindje met hem is opgelopen, teneinde den ouden molen nog eens te bezoeken. Toen zij eenmaal daar was, heeft hij haar wellicht eenvoudig vastgegrepen en in een kelder opgesloten. Misschien heeft pas op weg naar den molen zijn waanzin hem beetgegrepen.

— En het paard?

— Wel, Soliman is door het wachten ongeduldig geworden en heeft zich losgerukt.

De beide vrienden spraken nog eenigen tijd over het geval door, tot zij het buiten van Baron van Breukelaar weder bereikt hadden.

Zij snelden naar boven, naar de hun aangewezen logeerkamer, teneinde zich daar van wapens te voorzien.

Plotseling slaakte Charly een kreet en wees naar buiten.

— Wat is er? riep Raffles verwonderd uit.

— Wat er is? De wieken van den eenzamen molen draaien!

— Je hebt gelijk! riep Raffles opgewonden uit. Het ongelukkige meisje wil ons zeker op deze wijze waarschuwen. Zie je wel, dat ik gelijk had. Vooruit Charly, wij moeten aanstond aan het werk. Wie weet waartoe de ongelukkige waanzinnige in zijn waanzin in staat is.

De beide vrienden snelden de trappen weder af en ijlden het huis uit.

De auto stond nog steeds te wachten op bevel van Raffles.

De Groote Onbekende nam nu weder zelf achter het stuurwiel plaats en in snelle vaart vloog de blauw gelakte wagen den prachtigen breeden straatweg op.

De voorbijgangers weken vanshrikt voor het geweldige voertuig uit, dat met sneltrein-vaart over den weg stormde.

Binnen tien minuten was de plek bereikt, waar de molen zich verhief.

Hij bevond zich op geruimen afstand van den straatweg, te midden van een tamelijk groote weide.

Een smal voetpad leidde er heen.

De wieken draaiden nog steeds met verbazende snelheid.

— Blijf hier op ons wachten, Henderson en let goed op, wat er in den molen voorvalt. Misschien hebben wij je hulp wel noodig.

Henderson bracht den wagen aan den kant van den straatweg, dicht bij het weiland en hield de deur van den molen nauwkeurig in het oog.

Het was een buitengewoon groot gebouw, deze molen, omstreeks vijf meter van den grond liep een cirkelvormige, breede gaanderij rondom het benedenstuk gedeelte, dat uit steen was opgetrokken en wit gepleisterd was.

Boven dezen omgang verhief zich het houten bovenstuk.

Met een suizend geluid zwiepten de snel ronddraaiende wieken telkens voorbij het onderstuk, waarbij de onderkant bijna de leuning van de houten cirkelvormige gang raakte.

Heinde of ver was er niemand te zien.

Charly en Raffles snelden op de deur toe en trachtten haar te openen.

Tevergeefs — zij was op slot!

Zonder zich op te houden met een poging om de blijkbaar zeer zware met ijzer beslagen deur open te rameien, liepen de vrienden om den molen heen.

Aan de achterzijde vonden zij op ongeveer manshoogte een klein raampje, dat door kruisvormig traliëwerk was afgesloten.

— Buk je eens, zoodat ik op je schouders kan klimmen, Charly! beval Raffles.

De jonge man gehoorzaamde en het volgende oogenblik had Raffles een der stangen gegrepen, waaraan hij verwoed rukte.

Daar deze pogingen vruchteloos bleven, trok hij zijn dasspeld los, die uit een zeer fijn maar uiterst sterk vijltje bestond en begon den stang door te vijlen.

Binnen vijf minuten was hij zoo ver gevorderd, dat hij met enkele krachtige rukken de ijzers kon lostrekken.

De doorgang was vrij.

Raffles klom het eerst door het gat, trok er een zware tafel onder, klom daarop, stak Charly de handen toe en trok den jongen man op zijn beurt door het gat.

Zij stonden nu in een vrij groote ruimte, die haar licht uitsluitend door dit raam ontving.

Blijkbaar was het de opslagplaats voor het gemalen graan.

Aan het tegenovergestelde einde bevond zich een kleine deur, waarachter zich een luid geraas deed hooren.

— Wat is dat? vroeg Charly verbaasd.

— Dat zijn de molensteenen! antwoordde Raffles lakoniek. Kom mede.

De beide mannen snelden naar de deur.

Deze bleek niet gesloten te zijn en zij konden het maalvertrek binnentreden, waar met groot geraas de reusachtige molensteenen over elkaar rolden, als in den tijd toen het bedrijf nog in vollen gang was.

De wieken draaiden dus blijkbaar nog in volle vaart.

De beide mannen namen hun revolver ter hand en snelden de kleine houten wenteltrap op, die zij in een hoek van het vertrek ontwaarden.

Zij bereikten nu een soort portaal waarop aan weerszijden een deur uitkwam.

Zonder zich te bedenken, opende Raffles een dezer deuren.

Hij zag nu in een geheel leeg vertrek.

In den tegenovergestelden muur bevond zich een lage glazen deur, die op den omloop uitkwam.

Met korte en regelmatige tusschenpoozen werd het vertrek telkens even verduisterd, als een der reusachtige wieken voorbij de deur viel.

Raffles trad terug en opende nu een tweede deur.

Juist op dat oogenblik klonk een luide eentonige mannenstem, die schreeuwde:

— Dat zal je wel den lust doen vergaan om ooit weer den molen aan den gang te brengen!

Raffles bleef even stilstaan, om naar het tooneeltje te zien, dat zich daar voor hem afspeelde: in een hoek van het als woonkamer gemeubelde vertrek, zat freule Suze, de dochter van zijn vriend, met dikke touwen stevig op een zwaren stoel vastgebonden. Haar gezichtje was zeer bleek, maar vertoonde toch geen spoor van angst. Tegenover haar stond de molenaar Gerard Brakelmans.

Bij den eersten oogopslag was het te zien, dat de man zich in een uiterst gevaarlijken toestand bevond.

Zijn oogen puilden uit het hoofd, en het schuim stond hem op de lippen.

Maar het opengaan van de deur scheen zijn aandacht te hebben getrokken.

Hij wendde zich om, zag de beide mannen met de revolver in de vuist naar zich toe komen, stiet een rauw gebrul uit en greep een vlijmscherpe bijl, die onder het bereik van zijn hand stond.

Hij snelde naar Suze toe, die een gil van ontzetting slaakte — hief de bijl op.....

Maar zijn voet raakte verward in een plooi van het

vloerkleed — hij struikelde — de bijl vloog hem uit de hand en voor hij kon opstaan hadden de beide mannen zich op hem geworpen.

Maar de krankzinige scheen over bovenmenselijke kracht te beschikken.

Hij schopte en sloeg van zich af, wist zich vrij te maken en holde, waanzinnig lachend het vertrek uit.

— Hem na voor er een ongeluk gebeurt, Charly! schreeuwde Raffles.

De beide vrienden stormden op hun beurt de deur uit.

Maar reeds had de ongelukkige de tweede deur geopend en was het voorvertrek doorgesneld.

Juist toen Raffles en Charly daar binnentraden, zagen zij hoe de krankzinnige molenaar de glasdeur openrukte en op den omloop trad.

Het duurde nauwelijks het onderdeel van een seconde.....

Onmiddellijk greep een der reusachtige wieken den molenaar, verbrijzelde hem de ribben, slingerde hem in een wijden boog in de lucht en toen viel hij van een hoogte van vijftig meter te pletter.....

Charly slaakte een kreet van afgrijzen.

Hij bedekte zich het gelaat met beide handen.

Raffles was zeer bleek geworden.

Toen fluisterde hij:

— Niets van dit alles aan Suze Breukelaar. Zij zal het nog vroeg genoeg hooren. Zorg jij dat het lijk van dien ongelukkige daar wordt weggehaald, dan zal ik haar bevrijden en naar de auto brengen. Ons avontuur in Holland heeft wel een zonderlingen en droevigen afloop gehad, beste vriend.

De volgende aflevering (No. 192) bevat:

Het gestolen schuldbewijs.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Heerengracht 313, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen
onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen

In fraai gekleurden omslag

12¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,

In fraai gekleurden omslag.

12¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld

In fraai gekleurden omslag

12¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oor-
log gedurende het jaar 1915.

36 nummers

In prachtigen omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

Romantisch verhaal over de aanleiding
tot den grooten oorlog.

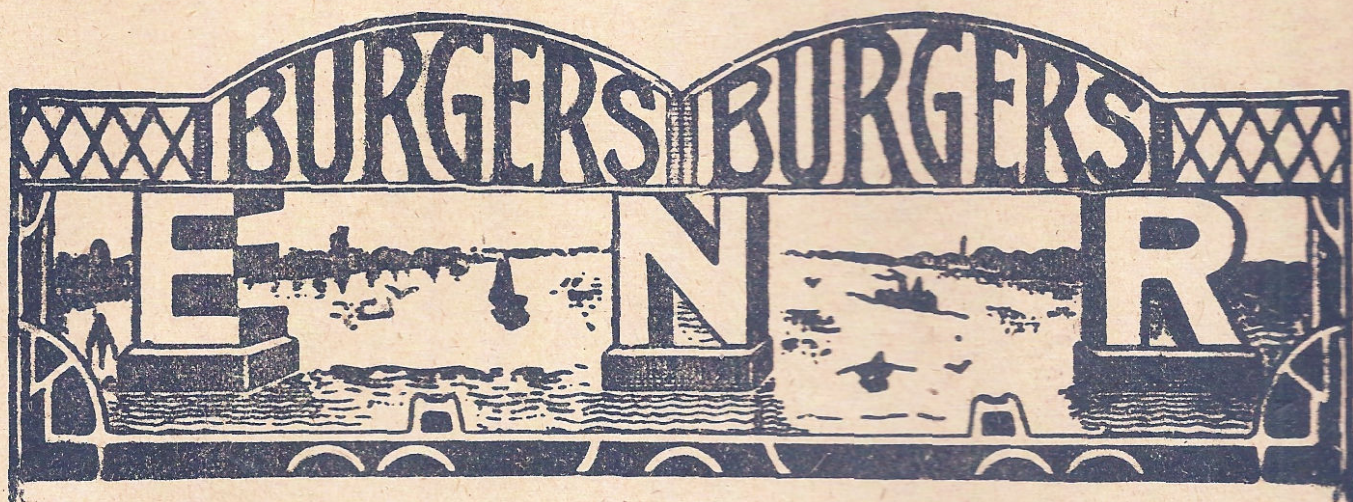
9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

Op een **E. N. R.** gezeten,
Heuvel op en heuvel af,
Kilometers zoo te vreten
Langzaam en dan weer in draf.
Vrij van alle zakenzorgen,
Vrij ook waar men heen zal gaan,
Komt ge er heden dan wel morgen,
't Komt er werk'lijk niet op aan.
Dat doet lijf en leden sterken,
Het is goed voor het gestel.
't Is met **E. N. R.** geen werken,
Slechts genieten, wonderwel!